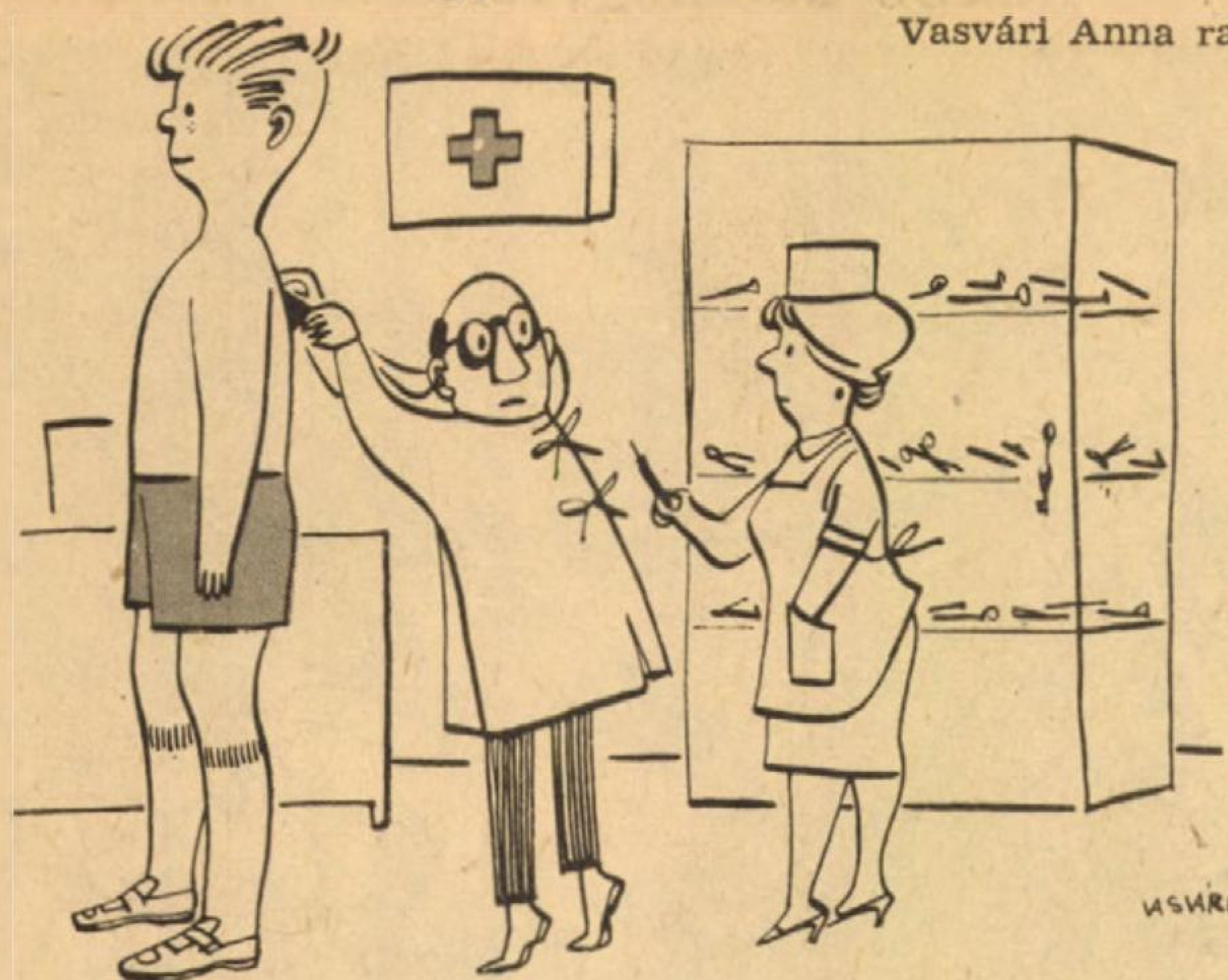
XVIII. évfolyam 30. szám. **Ára: 1 forint** 1962. július 26.

— *Micsoda véletlen, kedves nézőink, szerencsére itthon találtuk Mihály bácsit...*

A gyermekorvosnál

Vasvári Anna rajza

– Borzasztó, milyen magasak a mai gyerekek!

Előrelátó ember

Schwott Lajos rajza

– Amíg az 55-ös busz jön, addig kiolvasom az egészet...

TALÁLMÁNY

Rosszul világított, kicsiny, kőpadlós helyiség. Az ablak mellett lihegve darál egy ócska esztergapad. Az átellenes falhoz satupad támaszkodik. Rajta mindenféle limlom, kacat. Szinte hihetetlen, hogy egy korszakalkotó találmány ilyen környezetben születhetett meg. Dehát a lángész – csodákra képes!

A szóbanforgó zseni a technikai haladás nagy úttörőinek egyike. Csak tudományának él s betegesen irtózik a nyilvános szerepléstől. Beszélgetésünk elején mindjárt leszögezte: csak akkor nyilatkozik, ha róla semminemű adat nem kerül az újságba. Tiszteletreméltó álláspont. Az alkotó szerényen meghúzódik műve árnyékában. Kemény kézszorítással teszünk pecsétet megállapodásunkra, s már jöhet is az első kérdés:

– A technika története számon tartja, hogy olykor egészen apró megfigyelés volt gigászi felfedezések kiindulópontja. Az ön esetében hogyan történt?

– Riktig így.

– Kaphatnánk erről részletesebb tájékoztatást?

– Lehet. Tudja, nekem sok haverom van a tehergépkocsivezetők között. Látom a multkorjában, hogy az egyik koma kézzel próbálja tekerni a kilométerórát. Kérdem: mire jó ez? Azt mondja, így lesz meg a teljesítménye és még potya-benzinhez is jut. Marha vagy, mondom neki, itt van ez a príma eszterga, befogom a tengelyvéget az amerikáner fejbe, a műszert rögzítem, kapcsolok, és úgy pörög majd a mutató, mint a hajder ménkű. Ez volt. Így találtam föl a száraz benzinkutat, mert tudnivaló, hogy a motalkót a lefutott kilométerek után számolják el a fiúknak.

– Csodálatos! – kiáltok fel őszinte elragadtatással. – Ennek az eljárásnak széleskörű elterjesztésével meg lehet sokszorozni hazánk benzintermelését.

– Én egyedül is megsokszorozom – nyugtat meg, s hangjában nyoma sincs az elbizakodottságnak. Az a típus, aki állja a szavát.

– Az elmondottakon kívül más gazdasági előnyei is vannak az ön találmányának? – folytatom a kérdezősködést.

– Sok van neki – bólint az alkotó ember megalapozott büszkeségével. – Nőnek a kilométerek, az anyagmozgatási terveket túlteljesítik, de a kocsik nem pusztulnak, a gumik nem kopnak, a motorok nem használódnak, az utak nem rongálódnak, a sofőrök nem fáradnak, a közlekedési balesetek csökkennek...

– Ne is folytassa – szakítom félbe –, amit elsorolt, tökéletesen meggyőző. Elárulná, hogy magának személy szerint mit jövedelmez a száraz-benzinkút?

– Nem panaszkodhatom – feleli –, minden húsz kilométer után egy nagyfröccs.

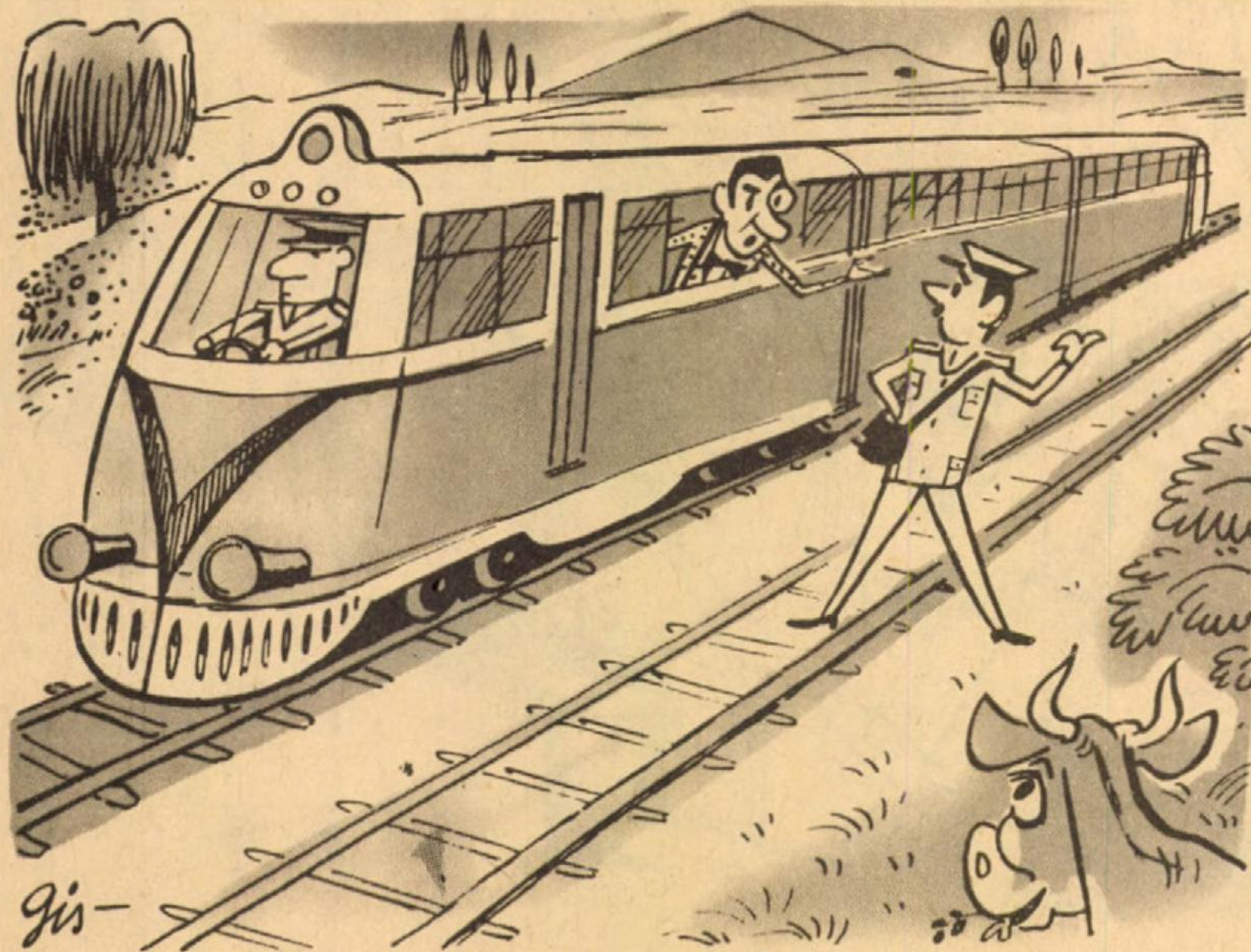
– Pompás – dörzsölöm a kezem –, végre olyan újításról is hírt kaphatnak olvasóink, ami nem fullad aktatengerbe és rögtön hasznot hajt a feltalálónak. Egyébként szabadalmaztatta már?

– Mi a fenének? – vonja meg a vállát. – Nem hajszolom én a dicsőséget. Meg aztán, tudja, az az igazság, hogy nemcsak én csinálom egyedül. A száraz-benzinkutas módszert majdnem mindenki ismeri Magyarországon. A szállítási osztályvezetők és a gépkocsi-előadók kivételével.

Kürti András

Meggyorsult az élelmiszer-felhozatal

Szegő Gizi rajza

– Micsoda dolog ez! Vesztegel egy nemzetközi gyors?!
– Késik a sárgarépa Cegléd felől...

FILMISMERTETÉS

Az alábbi komoly filmismertetést olvastam egy mozi kirakatában, a MOKÉP plakátján:

„A kételtű ember. Színes, fantasztikus szovjet film. Hőse épp oly jól érzi magát a víz alatt, mint a szárazföldön. Megszeret egy lányt, és ez vesztét jelenti."

Ehhez csak az alábbiakat fűzöm:

Felnőtt ember. Színes, fantasztikus szovjet filmeket kedvelő. Épp oly jól érzi magát az erkélyen, mint a szárazföldszinten. De elolvas egy komoly filmismertetést, és ez vesztét jelenti. (Betegre neveti magát...)

(d—i)

SZINKRON

Az a nyelv, amelyen regényt írunk, különbözik attól, amelyen beszélünk. Van beszélt nyelv, és van irodalmi nyelv. A nép nyelve vidékenként változik. Hazánkban több nyelvjárás, dialektus található, mint például: a duna–tiszai, az alföldi, a felső-tiszai, a palóc, a göcseji satöbbi, satöbbi. Aztán van egy olyan nyelv is, amely nem irodalmi nyelv, de nem is beszélt nyelv: ez a szinkron nyelv. A szinkron gyárban beszélik.

Ha egy olasz filmet szinkronizálnak, akkor a színészek egy egészen különleges, speciális nyelven beszélnek: a szavak magyarok, de a hanglejtés, a tempó olasz. Ez a nyelv hasonlít az olaszhoz, de az olaszok nem értik. Néha a magyarok sem, mert a színészek átlag 14 615 szótagot mondanak ki percenként — vontatott, unal-

mas jelenetekben. Az izgalmas pillanatokban többet.

Íme, egy olasz film jelenete, szinkron-magyarul:

Színhely: Róma. Ignatio porszívó ügynök lakása. A szobában hét gyerek hancúrozik, és mind a hét gyerek egyszerre beszél. A folyosóról behallatszik a szomszédok veszekedése.

Ignatio *(a ketrec előtt áll, és láthatóan keres valamit):* Maria! Mariiiiiija!

Maria *(ott áll közvetlenül Ignatio mellett):* Mit kiabálsz, itt vagyok, nem látod? Itt, itt, itt, ittittitt, jobbra beszélj már, szűzanyám, mit ordítsz, mitor dítsz, mit akarsz, nyögd ki már, no nyögjed, hallgatom, hallgatlak . . .

Ignatio *(hadarva):* Hova a csudába tetted a sárga bögrét? A görbe bögre megvan, de a sárga bögre nincs meg, neked persze mindegy, hogy sárga bögre vagy görbe bögre, de nekem nem mindegy, nem, nem, nem, nem mindegy, de nem ám, denemám, denemám.

Maria *(hetven kilométeres sebességgel):* Ne őrjíts meg Ignatio hol lenne hol lenne ott van ahol van nem itt van, ott van ott van ott van nem találja nem találja hátrábbhátrábbhátrább no megvan te szerencsétlen?

Ignatio *(egyre ingerültebb, tehát egyre gyorsabban beszél):* Mondom, hogy nincs ott, nincs ott, nincsen, nincsen, nincsen, hányszor mondjam még, mondjam még, Madonnám, mondjam még, nincs ott?!

Maria *(még gyorsabban):* Sírba viszel Ignatio Ignatio sírba sírba sírba ott van az a sárga bögre ott ahol a görbe bögre megvan, nincs meg megvan nincs meg nincs meg nincs meg?

Ignatio *(még gyorsabban):* Mondom, hogy nincsen, nincsen, ha mondom, se ott, se itt, se ottó, se ittó . . .

Maria *(még gyorsabban, és egyszerre a férjével):* Ott kell hogy legyen ha mondom hogy ott van a sárga bögrében cseresznyemag van meg meggymag igen cseresznyemag meg meggymag az van benne benne benne beeene . . .

Ignatio *(még gyorsabban):* De nincs ott, denicsott, denicsott! Hol van itt a sár bög, nem talom, hogy a fe né el!

Maria *(még gyorsabban):* Miért is mentem hozzád nem lát a szemétől a szemétől nem lát Enrico hagyd abba Elena jer ide Nicolo ne mászkálj Mario teszed le Benito köpjed ki ott van az a vacak bögre a kredencben, a kredenc van a bögrében . . .

Ignatio: Mi van ott?

Maria: A sárga bögre *(diadalittasan kiveszi a kredencből).* Ezt kerested nem ezt kerested nem ezt kerested?

Ignatio *(ránéz a sárga bögrére, aztán legyint):* Tudod mit, már nem is kell . . . *(Veszi a kalapját, és elmegy.)*

Maria *(hosszan rázza az öklét).*

Azoknak a tehetséges színész-fiataloknak, akik be akarnak kerülni a szinkron-gyárba, azt ajánlom, hogy gyakorolják magukat ezzel a kis jelenettel.

Ha két és fél másodperc alatt el tudják mondani, nyert ügyük van.

Mikes György

Kisebb atomfegyverekkel szerelik fel a NATO-t

Erdei Sándor rajza

– Na, mit ad neked a bácsi? . . .

Szünidő

Kaján Tibor rajza

– Unatkozom! . . .

Megnyugtató indok

Vasvári Anna rajza

– Miért akar feleségül venni, Pista?
– Szeretném látni festék nélkül . . .

Higiénikus istálló

Szegő Gizi rajza

– Most nem lehet bejönni! Szoptatunk!

Megbízhatóság

Szűr-Szabó József rajza

LEVÉL a pénzkölcsönzéstől

Tisztelt Uram!

„Káros társadalmi jelenségnek tartom, hogy ismét erősen divatbajött a kölcsönkérés. Nyujtózkodjunk addig, amíg a takarónk ér. Különben is nagyon kínos azt mondani a kölcsönt kérő barátnak vagy ismerősnek, hogy nincs, nem tudok adni" — írja ön és arra kér, hogy fejtsem ki ezzel kapcsolatos véleményemet.

Amióta a hitelügyletet feltalálták, azóta sem tudja az emberiség a nyujtózkodási problémát megoldani, tehát erre én sem vállalkozom. Viszont engem is foglalkoztat a pénzkölcsönzés elburjánzása s örömmel közlöm önnel, hogy feltaláltam a kölcsönnyujtás legideálisabb formáját. Erre tehát ne legyen gondja! Nem lealázó arra, aki a kölcsönt kéri s nem kínos annak sem, akitől a kölcsönt kérik, mert sohasem kell nemet mondania. Egyszerű az egész: bankot kell nyitni, maszek bankot. Ha úgy akarja: maszek OTP-t, ahol csak kivét van, de betét nincs és kamat sincs. Szenzációs találmány!

Módszeremet széleskörű terjesztésre ezennel közzéteszem. Először is elmondom, hogyan lehet az egyszerű dolgozó is bankár. Prémiumból, vagy néhány hónapig eltitkolt fizetésemelésből, amire a feleség nem tart igényt, mert nem is tud róla, összegyűjtünk OTP-betétkönyvben, mondjuk — kis bankárról van szó — 800 forintot. Így válik az ember bankárrá. Amikor a jó barát, a kedves ismerős, a derék kolléga kölcsönt kér, át kell nyújtani neki a betétkönyvet azzal, hogy az általa igényelt összeget vegye ki az OTP-ból, s a betétkönyvet tartsa magánál. Nincs olyan kölcsönkérő, akit ez a nemes gesztus meg ne hatna, s ez egyben kizárja a kölcsön késedelmes visszafizetését is.

A második kölcsönkérőt a bankár néhány sorral elküldi az első kölcsönvevőhöz, akinél a betétkönyv van; megkapja a betétkönyvet, kiveszi a bankár által engedélyezett kölcsönt, magánál tartja a betétkönyvet és várja a harmadik kölcsönkérőt, majd az a negyediket, a negyedik az ötödiket, az ötödik a hatodikat és így tovább. Akár húsz kölcsönkérővel is dolgozhatunk egyszerre. Ha a bankár ügyes, az alaptőke sohasem fogyhat el. Nagyon fontos, hogy mindig csak rövidlejáratú kölcsönöket folyósítsunk, a terminust jegyezzük elő, továbbá ne mulasszuk el a befizetési határidőt közölni a következő kölcsönigénylővel, aki a saját érdekében esetleg a tettlegességig szorgalmazza majd, hogy az előtte álló kölcsönvevők az összeget pontosan befizessék a betétkönyvre.

Ennek a kölcsönfolyósítási formának — személyes tapasztalatom szerint — hallatlan előnye, hogy a bankár az alaptőkén felül sohasem kockáztat, a kamatszámítással nem kell vesződnie, és amellett rendkívül nagyvonalú ember benyomását kelti, mert a kölcsönt sohasem tagadja meg, egyszerűen csak ahhoz az ügyfeléhez küldi az igénylőt, akinél éppen a betétkönyve van. Egyetlen fontos dologra felhívom még a figyelmet: gondosan kell könyvelni, mert különben nem tudja a bankár, hogy kinél van a betétkönyv.

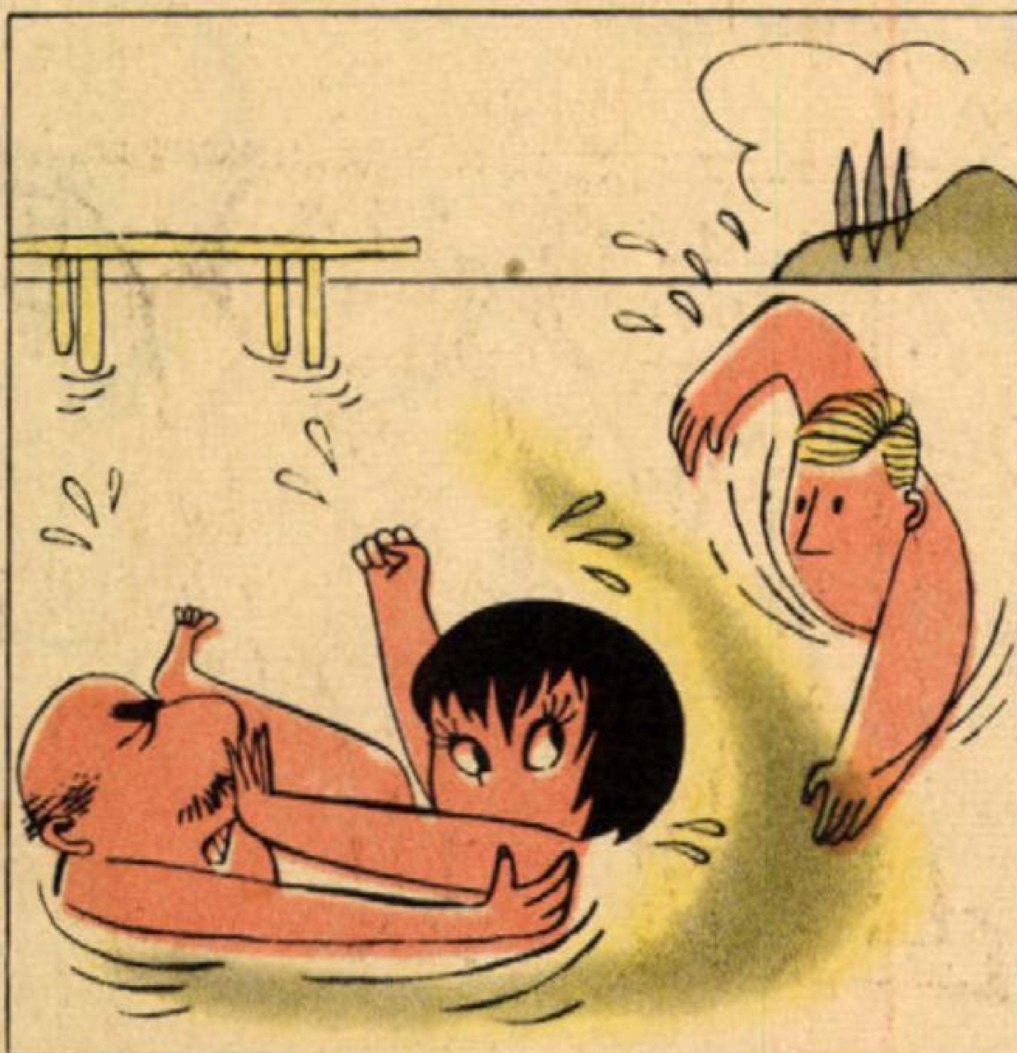
Szerintem ez a legzseniálisabb bankügylet, amelyet valaha is létrehoztak. Éppen most emelem az alaptőkét, olyan sok a kölcsönkérő, hálistennek.

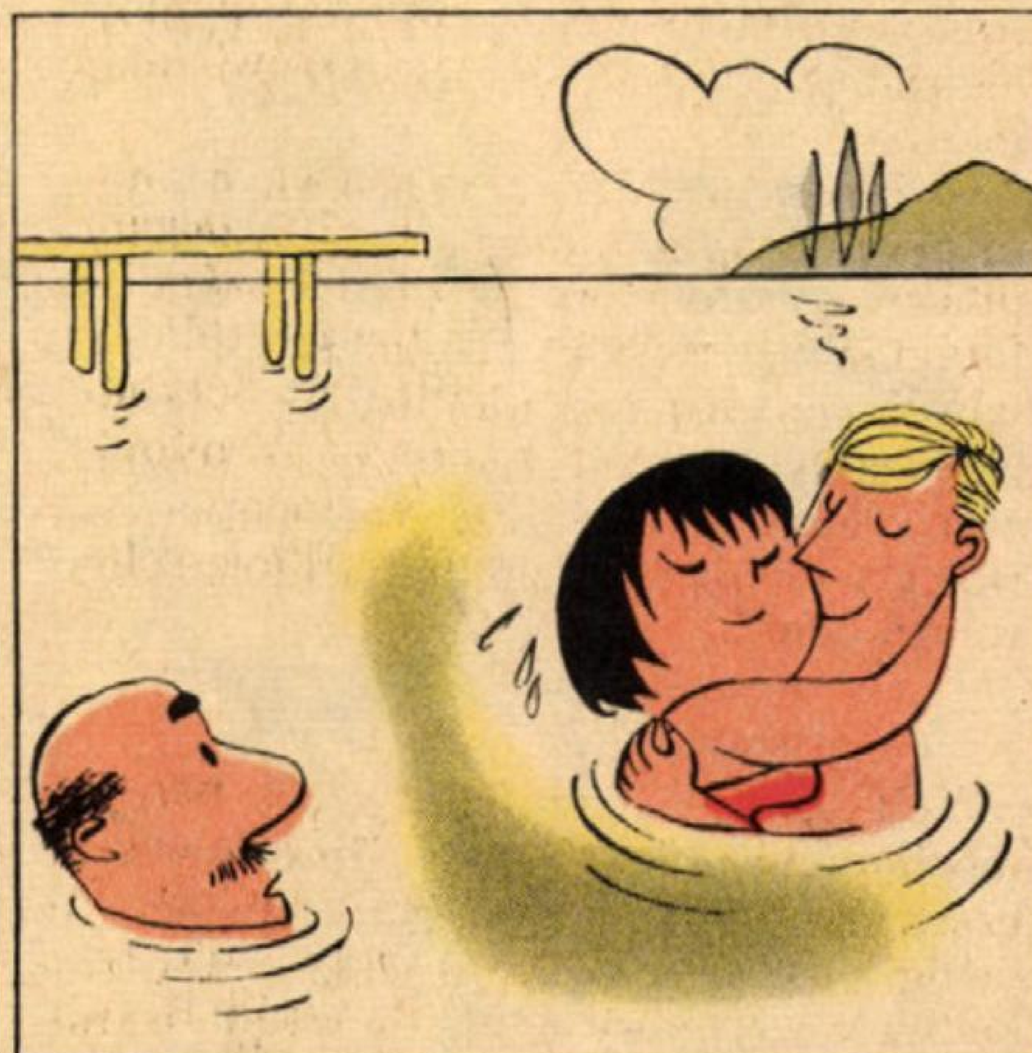
Földes György

Jucika és az életmentők

Pusztai Pál rajza

Módomban állt nemrégiben néhány estét eltölteni egy kerthelyiséggel kibővített italboltban, s itt, alighogy előrehaladt az idő és a szeszfogyasztás, nem kis csodálkozásomra mind több vendég biztosított arról, hogy magyar emberek közt ülök. Az asztalok mellől, innen is, onnan is felhangzott a büszke hitvallás: „Én magyar ember vagyok!"

A dolog azért szúrt szemet a fülemben, mert ha mondjuk egy olasz vagy egy skandináv italboltban lelnek honfitársak egymásra, az felemelő érzés lehet, és indokolt öröm, ha a távolban két magyar nemzeti büszkeség egymásra talál. Nem értem viszont, mi a nagyszerű pillanat abban, ha Magyarország fővárosában, a Kisstáció utcában két fröccsöző emberről kiderül, hogy mit tesz isten, mindkettő magyar állampolgár!

Elhatároztam, hogy negyedórás tanulmány tárgyává teszem a kérdést: mikor döbben az ember arra, hogy magyar. Lapzártáig az alábbi eseteket tudom a nyilvánosság elé tárni.

a) Ha elitta a heti keresete felét.

b) Ha kidobta a felesége otthonról.

c) Ha nem szeret egy másik magyar embert.

d) Ha fejére koppintottak, mert ellopott egy tehervonatot.

e) Ha nem kap Kinizsi-sört.

f) Ha kikapott a futballcsapata.

g) Ha a haver fizeti a cehhet.

h) Ha csordultig van a szíve hárslevelűvel, szóda nélkül.

Már ennyiből is sejthető, hogy magyarrá nagy mértékben a bor tesz. Hiszek a történelmi materializmus szemléletében, de alapos a gyanúm, hogy annak idején, nemzeti államunk kialakulásának évtizedeiben mellesleg nagyszerű szőlőtermésünk is volt...

*

Gondolataimban, egy képzelt lapban lapozgatva, az alábbi szenzációs cikkre bukkantam:

„Új magyar bűnügyi film készült!

Munkatársunk abban a pillanatban érkezett a helyszínre, midőn az áldozat kitódult a moziból. Legtöbbje nem volt kihallgatható állapotban, mégis annyit sikerült megtudnunk, hogy az elvetemült film körülbelül másfél órán át gyötörte áldozatait a sötétben, egy székre kényszerítve.

A bemutató után a rendőrség azonnal megkezdte a nyomozást. Az első megállapítások szerint előre megfontolt szándékú forgatókönyvről volt szó, melyet több fővárosi moziban egyidejűleg és folytatólagosan akartak végrehajtani. A nyomozást vezető rendőrtiszt véleménye szerint a tettesek valószínűleg a filmgyárban rejtőzködnek."

*

Volt egyszer egy feleség, aki nagyon megharagudott a férjére, összecsomagolt ezért, és otthagyta a szegény embert. Az pedig erősen búsult, és össze volt roskadva a szomorúságtól, de végül is túlélte a megrázkódtatást, és lábraállt.

Ekkor a feleség — gonoszságból — feljelentette a férjét, hogy uzsorás és leánykereskedő. A vizsgálat sokáig tartott, a szegény embert alaposan meghurcolták, de túlélte, és megint csak lábraállt.

Felesége ekkor elrejtette előle gyermekeit, kiket apjuk annyira szeretett. A szegény férfi keserves napokat állt ki, hogy nem láthatja gyermekeit, de kibírta.

Az asszony erre szerető után nézett, hogy megtörje a férjét. A férfi ezt is kibírta.

Kiigényelte a férje lakását, eladta holmijait. Megalázta, csúffá tette.

A férfi mindent kibírt.

Akkor az asszony megtörve és megbánva tettét, szégyenkezve ismét bepakolta utazótáskáját, és visszaköltözött a férjéhez.

Ezt már nem bírta ki a szegény ember. Másnap a függönyzsinórra felakasztotta magát.

Somogyi Pál

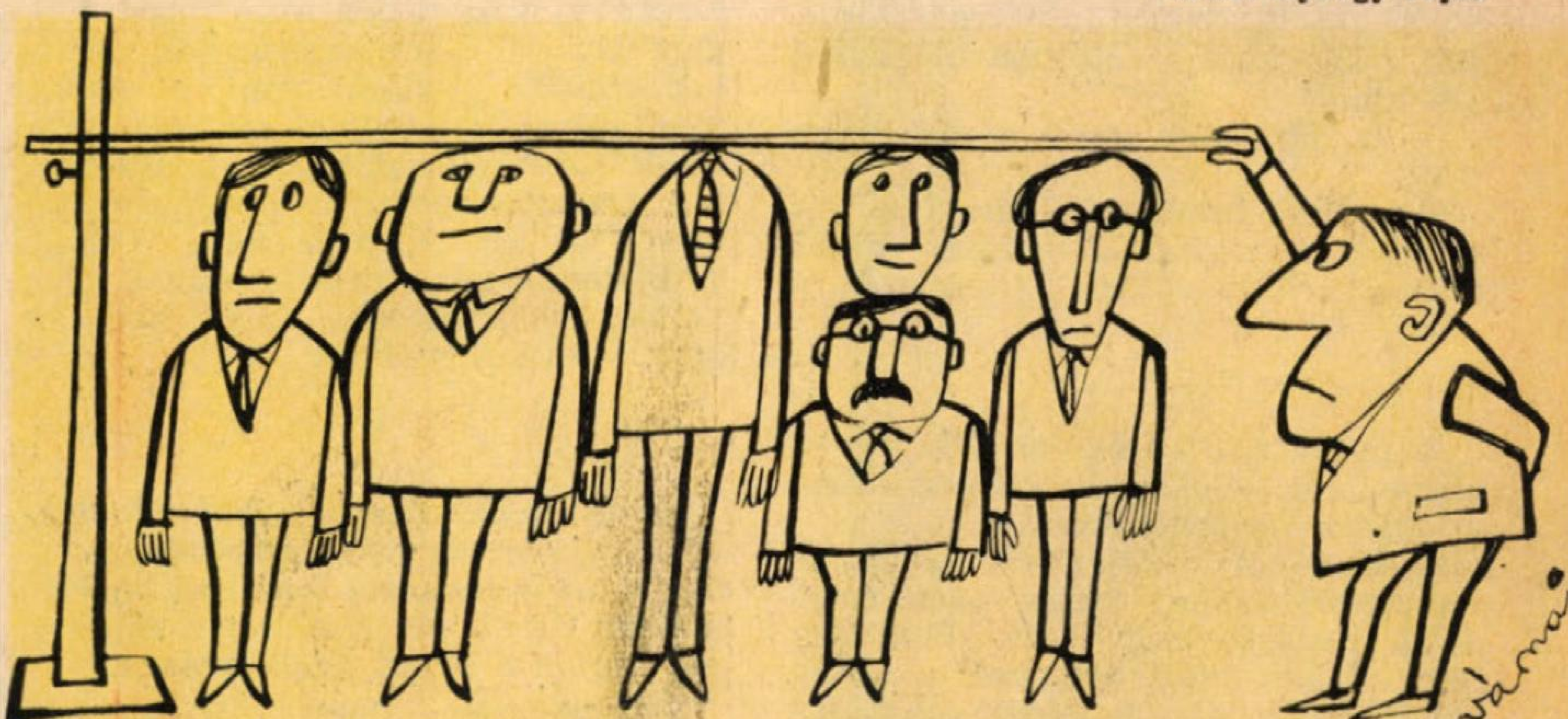
A magvető

Szür Szabó József rajza

Egyenlősdi

Várnai György rajza

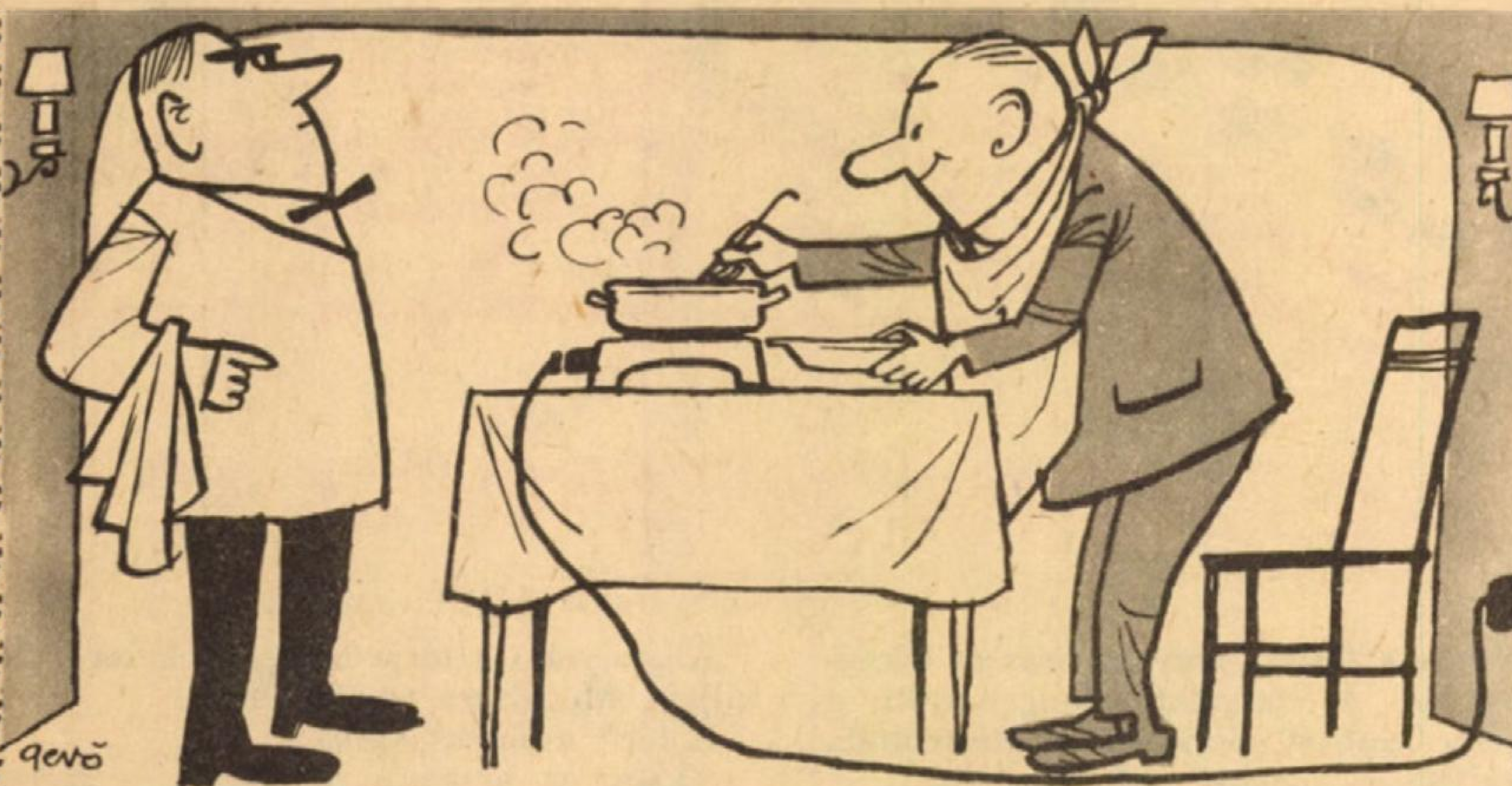
Előzékeny kiszolgálás

Gerő Sándor rajzai

– Főúr, vizet is kértem a borhoz!
– Már benne van, kérem!

Önkiszolgálás

– Melegen szeretem a levest!

Az én kocsim

A Jószerencse hogyha jő,
a fő, hogy bő és gyors legyen.
Álmomban éppen tegnap is
kihúzták autós sorsjegyem.

Wartburg, vagy Moszkvics volt kocsim,
az is lehet, hogy csak Buick...
Mindegy. Az ember úgy örül,
hogy bőréből is kibújik.

Suhanva szállhat, mint a sas
és szinte eszét veszti, ó...
De kár, hogy mindez nem igaz,
csupán — autó-szuggesztió.

A titok

A százhúsz éves Berci bácsi,
— az ilyen szép kor bizony ritka, —
nyilatkozott a rádióban,
hogy mi a hosszú élet titka?

A riporter faggatta váltig
a jóképű öreg parasztot;
kisült a végén, hogy naponta
egy fej fokhagymát elfogyasztott.

Ez hát a Berci bácsi titka!...
Csak azt kellene kiszagolni,
hogy ezt a nagyszerű receptet
ugyan hogy tudta eltitkolni?

Szőnyi Zoltán

Pesti tudósítónktól

A moziban vetíteni kezdik a nagy filmet. A kép homályos, zavaros. Mindenki hunyorog, a szemét törölgeti. Míg végre a sötétben megszólal egy hang:

— A hiba nem a mi szemünkben van!

Mindenki fellélegzik, majd a vászon is megembereli magát, vagyis felismerhetővé válnak az emberek.

*

A nyári szabadság, az üdülés, az utazási láz lélektanát világítja meg az alábbi megállapítás:

— Barátom minden évben július első hetében megy szabadságra. Anynyira izgatott, hogy már előtte egy félévvel nem tud dolgozni, s utána legalább egy félévbe kerül, amíg újra visszazökken a rendes kerékvágásba.

*

Rajkin, a nagyszerű szovjet komikus budapesti vendégszereplése alkalmával szállóigévé tette híres magyar nyelvű konferanszának ezt a két szavát: „Válámi ván..." Azóta már dal is lett belőle, sőt, az egyik körúti textilmaradéküzlet homlokzatán is ezzel a jelszóval hirdetik az alkalmi vásárt: „Válámi ván..." Csak megfeledkeztek a rajkini szavak közvetlen folytatásáról: „...de nem áz igázi!" Jó kis reklám!

*

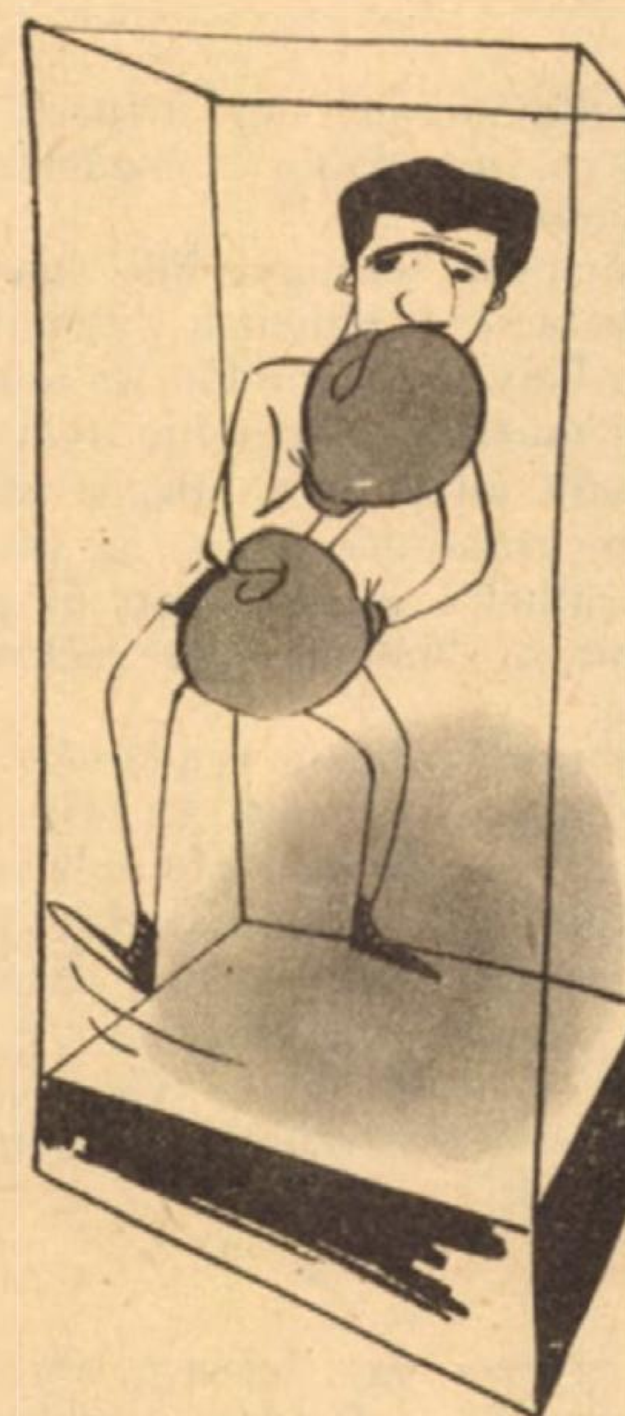
Az UNESCO szerint 1000-nél több olyan élő nyelv van, amelyeknek a szavai még sohasem kerültek nyomtatásba, és ebben a számban nincsenek benne a törzsi nyelvjárások.

Megdöbbentő, hogy milyen sok nyelven nem tudok beszélni!

f. l.

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

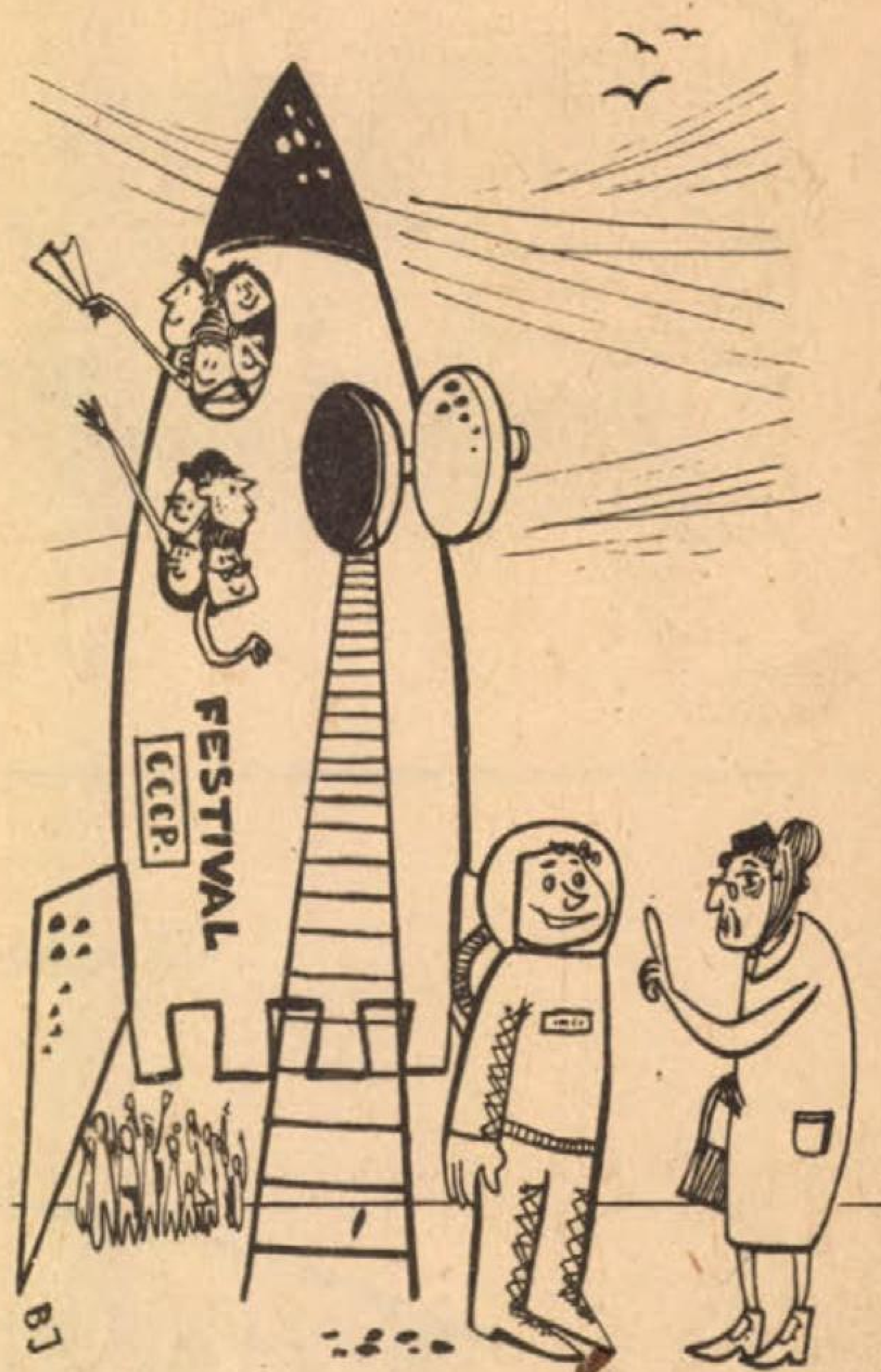

Török Gyula, olimpiai bajnokunk nem bántalmazta a hatósági közeget s ezért nincs akadálya annak, hogy visszakerülhessen a válogatott keretbe.

Irány a VIT

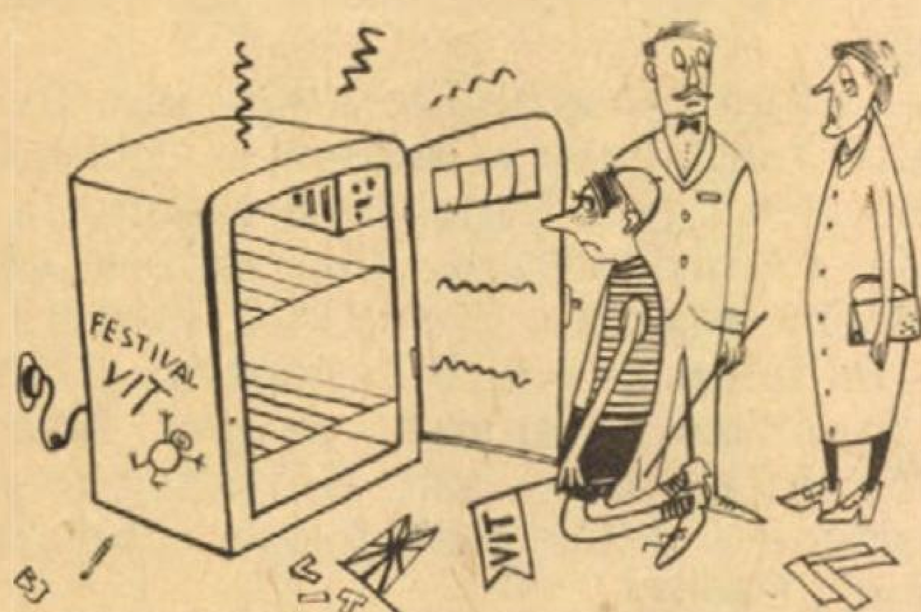
Ifj. Barát József rajzai

SZOVJETUNIÓ

– De ígérd meg Ivánkám, hogy szép lassan fogsz repülni!

ANGLIA

– Talán így sikerül megőrizni a fiam hidegvérét...

GRÖNLAND

– Hogy birod ki ezt a forróságot?
– Szoktatom magam a VIT hangulatához.

INDIA

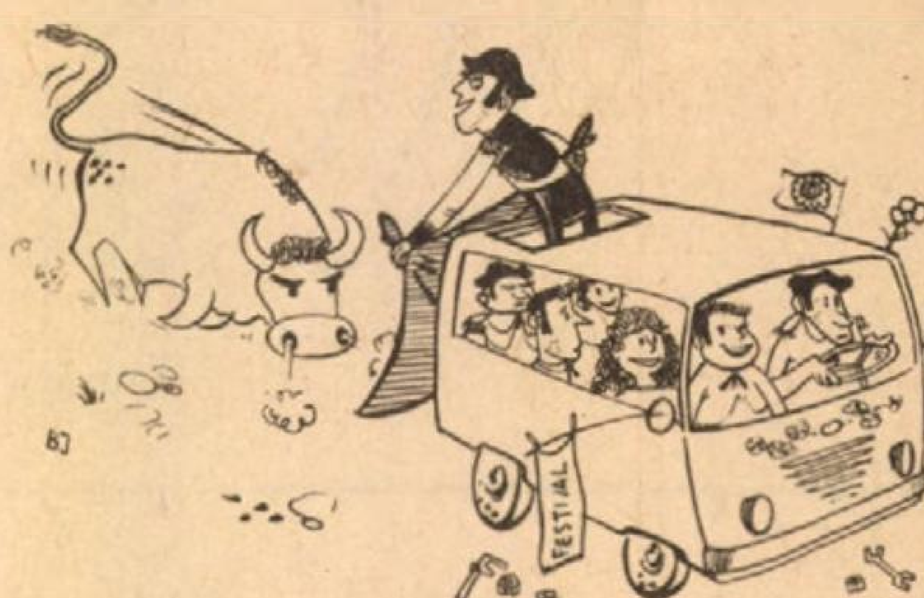
– Erőnléti edzés a nagy ifjúsági találkozó előtt.

KÍNA

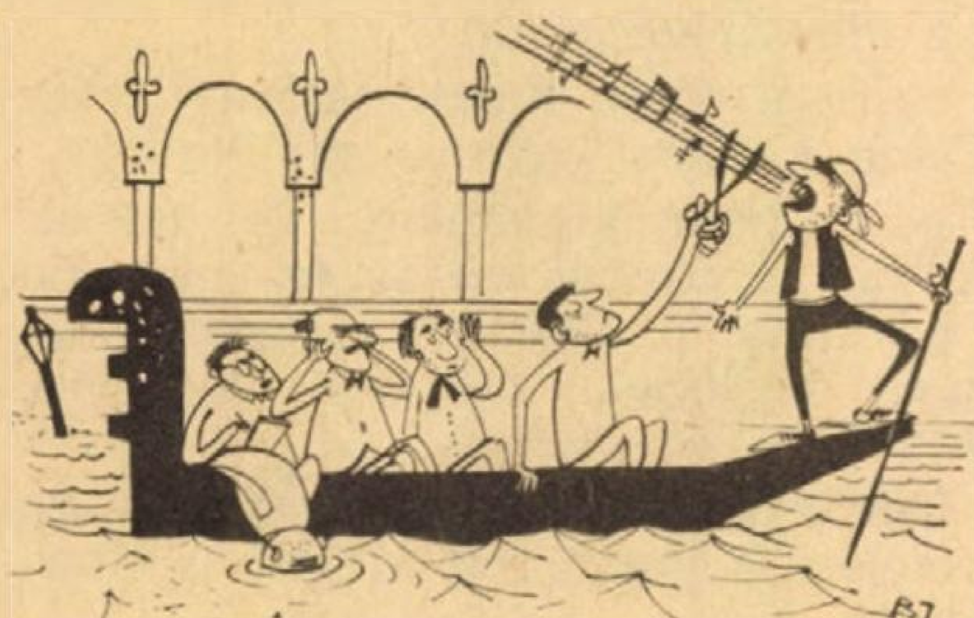
– Gyerünk emberek, elől még van hely bőven!

SPANYOLORSZÁG

– Néhány másodperc és meglátjátok, a VIT-en találjuk magunkat...

OLASZORSZÁG

– Önfeláldozóan dolgozik a VIT kultúrdelegáció zsűribizottsága.

SKÓCIA

– Ennyire azért mégsem kellene spórolni...

MAGYARORSZÁG

– Esküszöm, hogy sem pálinkát, sem szalámit csencselésre nem viszek!...

Örül a giccsfestő

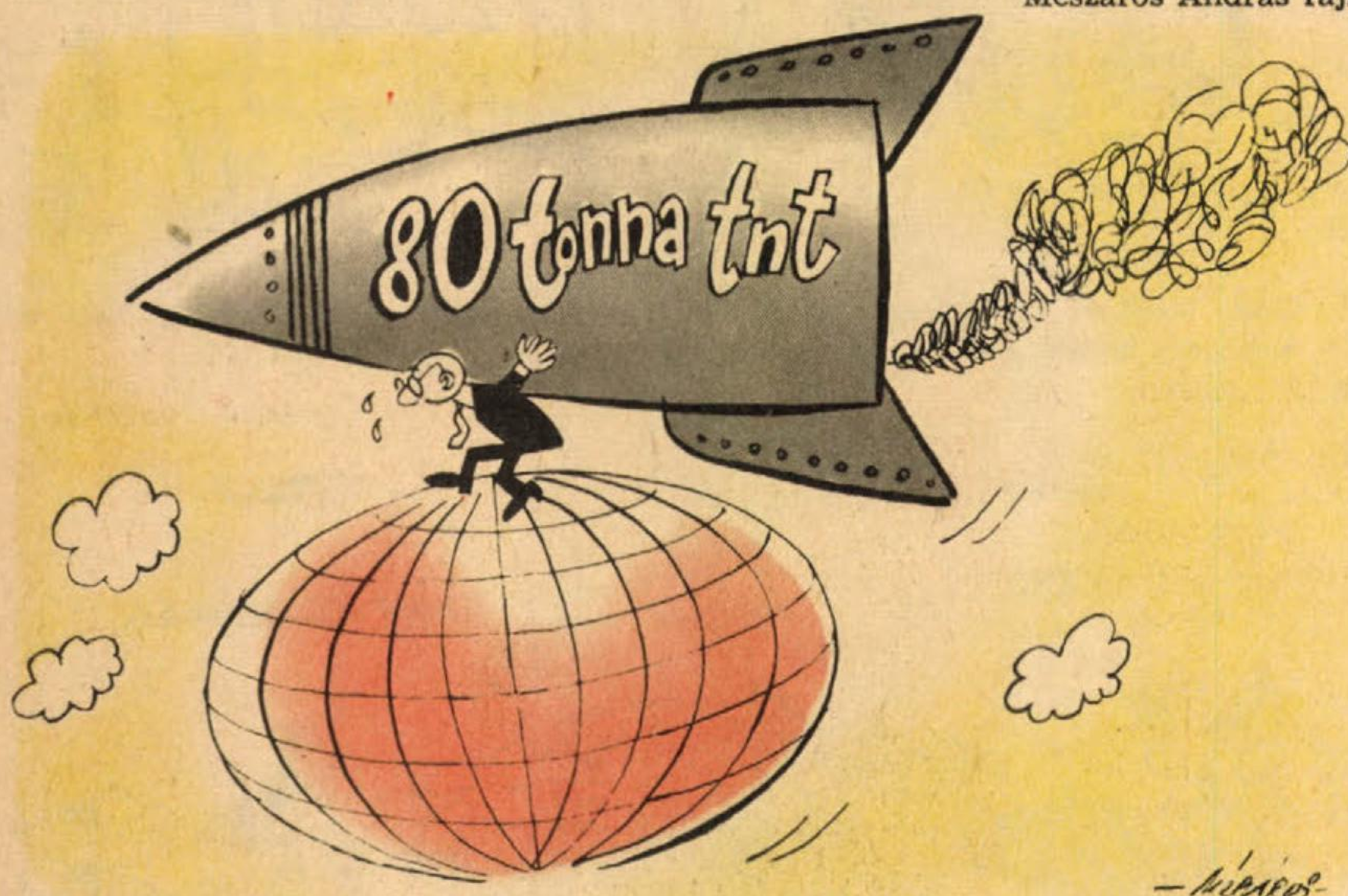
Balázs-Piri Balázs rajza

Új lakótelep nyílt

Növekednek a terhek

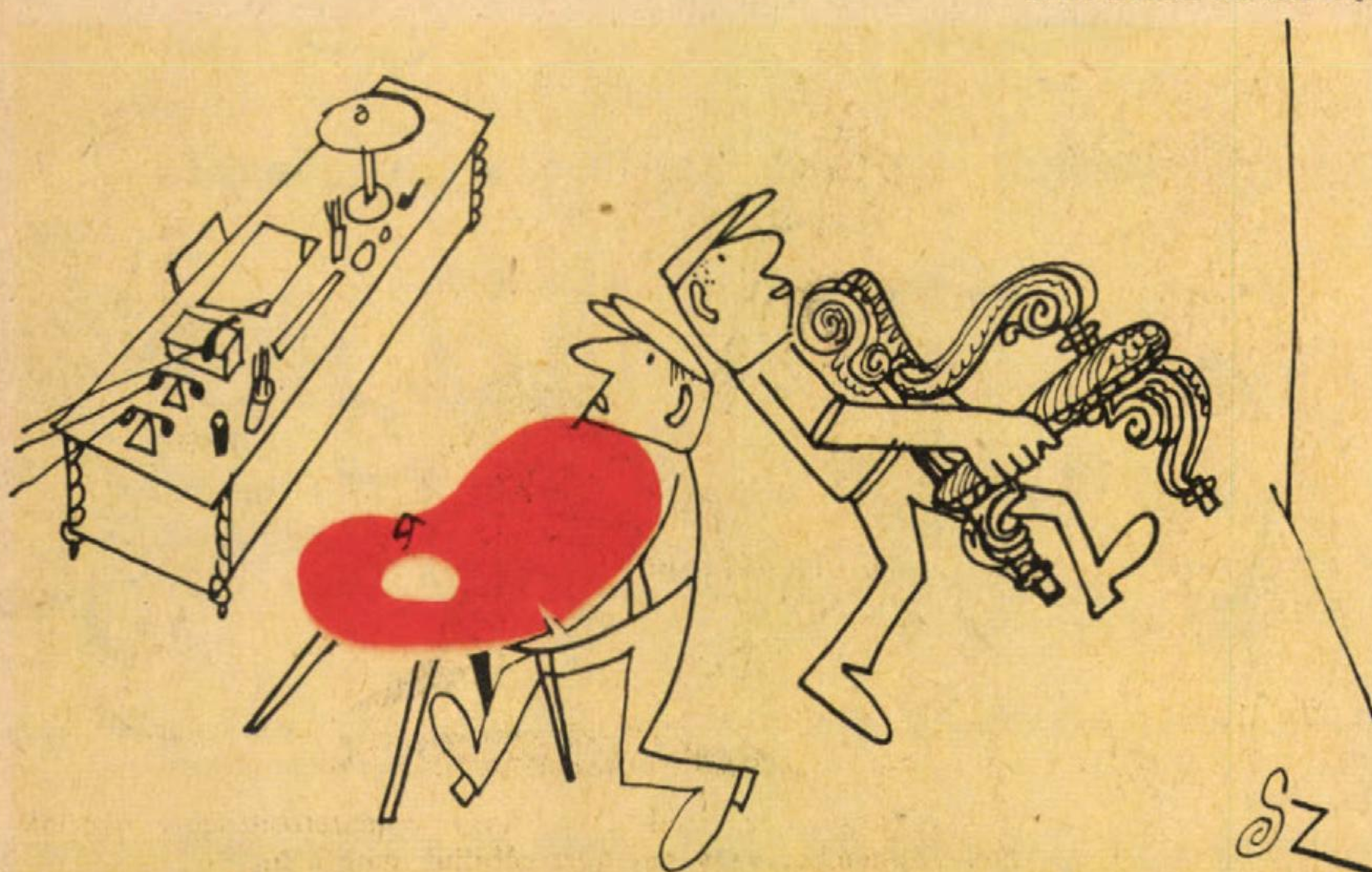
Mészáros András rajza

Mi lesz veled, emberke?

Felületes korszerűsítés

Szür Szabó József rajza

EGÉSZSÉGÉRE

Kínai vendég járt Budapesten. Élményeit lelkiismeretesen feljegyezte, hogy odahaza pontosan beszámolhasson barátainak a távoli Budapestről. Megmutatta duzzadt noteszét, amelyben részletes adatok sorakoztak iparunkról, mezőgazdaságunkról és a kulturális eseményekről. Feljegyezte a vendéglőket, szabadtéri előadásokat, és a mozik változatos műsorát. „Furcsaságok" címmel külön rovatot nyitott. Itt találtuk a következő sorokat:

„A budapestiek igen kényelmesen ebédelnek. Egy jobb tisztviselő néha három, sőt négy óra hosszat fogyasztja az ebédjét."

Csodálkozva kérdeztük, honnan vette ezt az adatot, mire így válaszolt:

— Saját tapasztalatom alapján. Érdekes megfigyelést tettem. A hosszú ebédelést egyik legjellegzetesebb magyar népszokásként könyveltem el. Beszélni akartam Ko-Watch kartárssal és felkerestem hivatalában. Déli féltizenkettőt mutatott az óra. Nem találtam a szobájában. Kérdésemre a gépírónő a következő tömör választ adta: „Ebédel."

Nem akartam sokáig várakozni, ezért másnap egy óra felé jelentkeztem ismét. Nem volt a hivatalában.

— Ebédel — közölték.

Ugyanezt a választ kaptam harmadnap fél kettőkor és negyednap három óra után. Kissé meglepett ez a szertartásosan hosszú étkezés, mert mint minden iránt érdeklődő túrista, megtekintettem az üzemi étlapot, amelyen ez állt: „Ma egy tál ételes nap: töltött káposzta oldalassal és dagadóval."

Végre aztán sikerült telefonon elérnem Ko-Watch kartársat, akihez egy nálunk élő honfitársától ajánlólevelet hoztam.

— Holnap vasárnap — indítványoztam neki — ebédeljünk együtt.

Feltételeztem, ha hétköznap három-négy órát tölt el az ebédlőasztalnál, vasárnap bizonyára még több ideje jut az étkezésre és így nyugodtan elbeszélgethetünk.

Válasza kissé meghökkentett. Ko-Watch kartárs ugyanis ezt felelte:

— Nagyon köszönöm, de tetszik tudni, fogyókúrát tartok és vasárnap a kúranapom. Ilyenkor sohasem ebédelek, legfeljebb bekapok egy joghurtot.

Udvariasan meghívtam, fogyassza el velem a joghurtját, de ezt is elhárította:

— Valóban kedves, de inkább egy hétköznapon találkozzunk. Sürgős privát munkát vállaltam és őszintén szólva, vasárnap még ilyen villámebédre sincs időm.

(stella)

Egy hektár, hány hold?

Az Ország-Világ egyik cikkírója ismertette, hogy a meglátogatott kolhoz „területe 4500 hektár, körülbelül tízezer hold".

(Eszerint: 1 hektár valamivel több mint 2,2 hold . . .)

Ugyanebben a cikkben olvashattuk:

„A kolhoz birtokához még húszezer hektár legelő is tartozik." S később: „. . . útóvégre a húszezer holdas legelőn ki talál meg néhány birkát"?

(Eszerint: 1 hektár éppen 1 holddal egyenlő terület.)

Ezúton ajánljuk az Ország-Világ ilyen vonatkozásában félrevezetett kedves olvasóinak szíves figyelmébe, hogy 1 hektár = 1,738 kat. hold, vagy 2,317 magyar hold, vagy 2780 négyszögöl.

Ősállati dolog

Készülő rajzfilmből közöl az Esti Hírlap jelenetet, mely a képaláírás szerint azt a pillanatot ábrázolja, amint ősapánk fejbekólintja az *ősmammutot*. Aminek a képen ősapánk a fejére koppint, az egyáltalában nem mammut, hanem szabályos *rinocérosz*, az ősagyarasnak halaszthatatlan dolga akadhatott, és alighanem ezért helyettesíttette magát orrszarvúval. No de sebaj, utóvégre rokonokról van szó, mindkét állat vastagbőrű, és szereti a zöldségeket.

Kegyetlen vízgyógyászok

A Népszava alaszkai orvosok gyógyeljárását ismerteti, melynek során a fagysérült testrészeket *tartósan 79—82 C fokos fövő* vízbe mártják. A találékony balneológusoknak a középkori jogszolgáltatás nyomozati eljárásából egyébként jólismert módszerét célszerűnek látszik a végtagok gyógykezelésére korlátozni. A forró vízben kocsonyásra abált orr vagy fülcimpákat már erősebb huzat is letépheti a kúrán átesett páciensek ábrázatáról, ami nemcsak szövődményekkel jár, hanem nőknél még a férjhezmenési esélyeket is csökkenti.

Külkereskedelmi hír

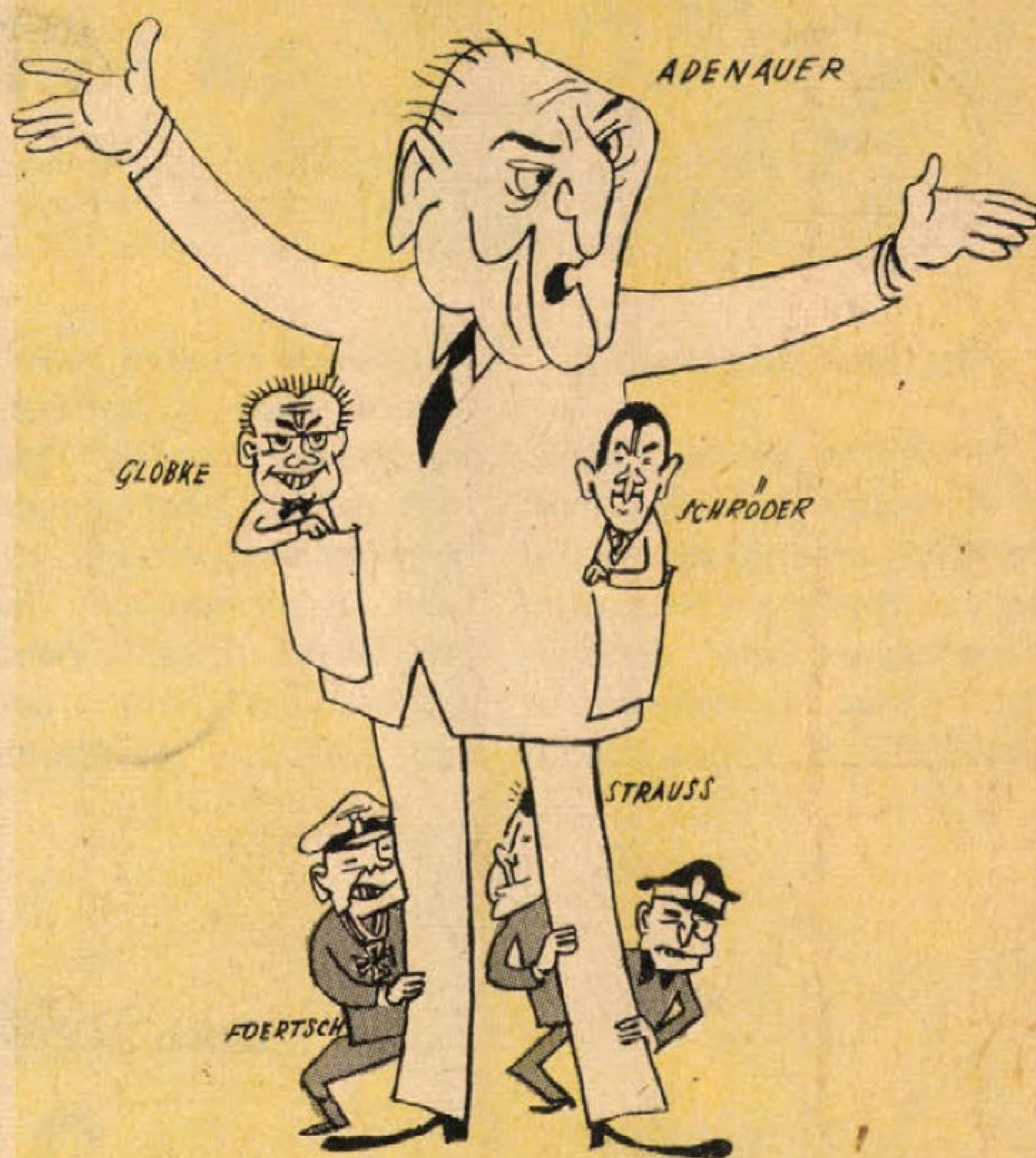
A Hétfői Hírekben azt olvastuk, hogy „Ebben az évben immár kilencedszer vesz részt hazánk a damaszkuszi vásáron . . ."

Úgy látszik már a damaszkuszi *hetivásárokon* is képviseljük hazánk iparát, ha ebben az évben már kilencszer voltunk Damaszkuszban . . .

Dr. Árgus

Adenauer tiltakozik

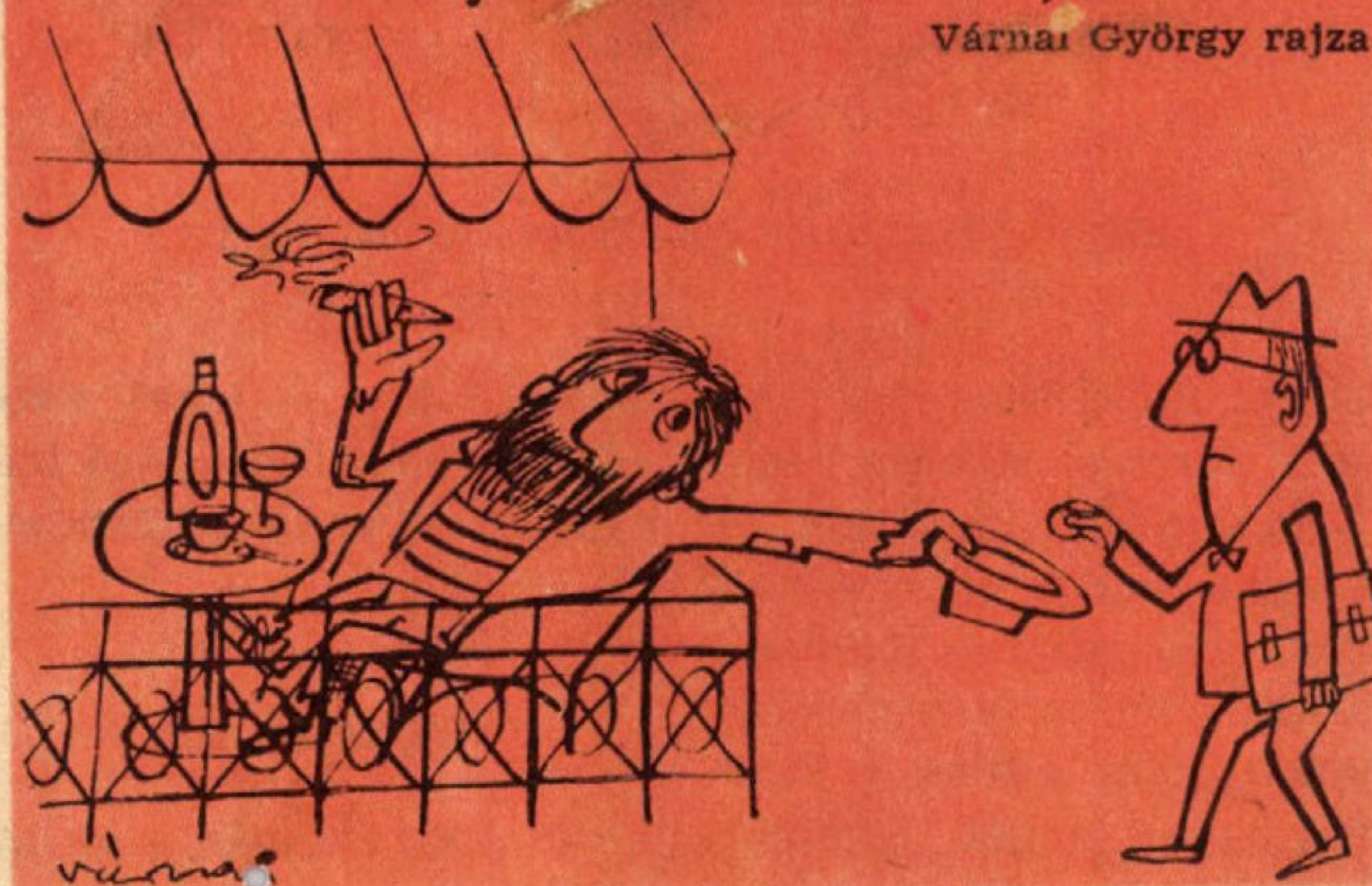
Schwott Lajos rajza

– Rágalom! Nálunk nincsenek régi nácik! . . .

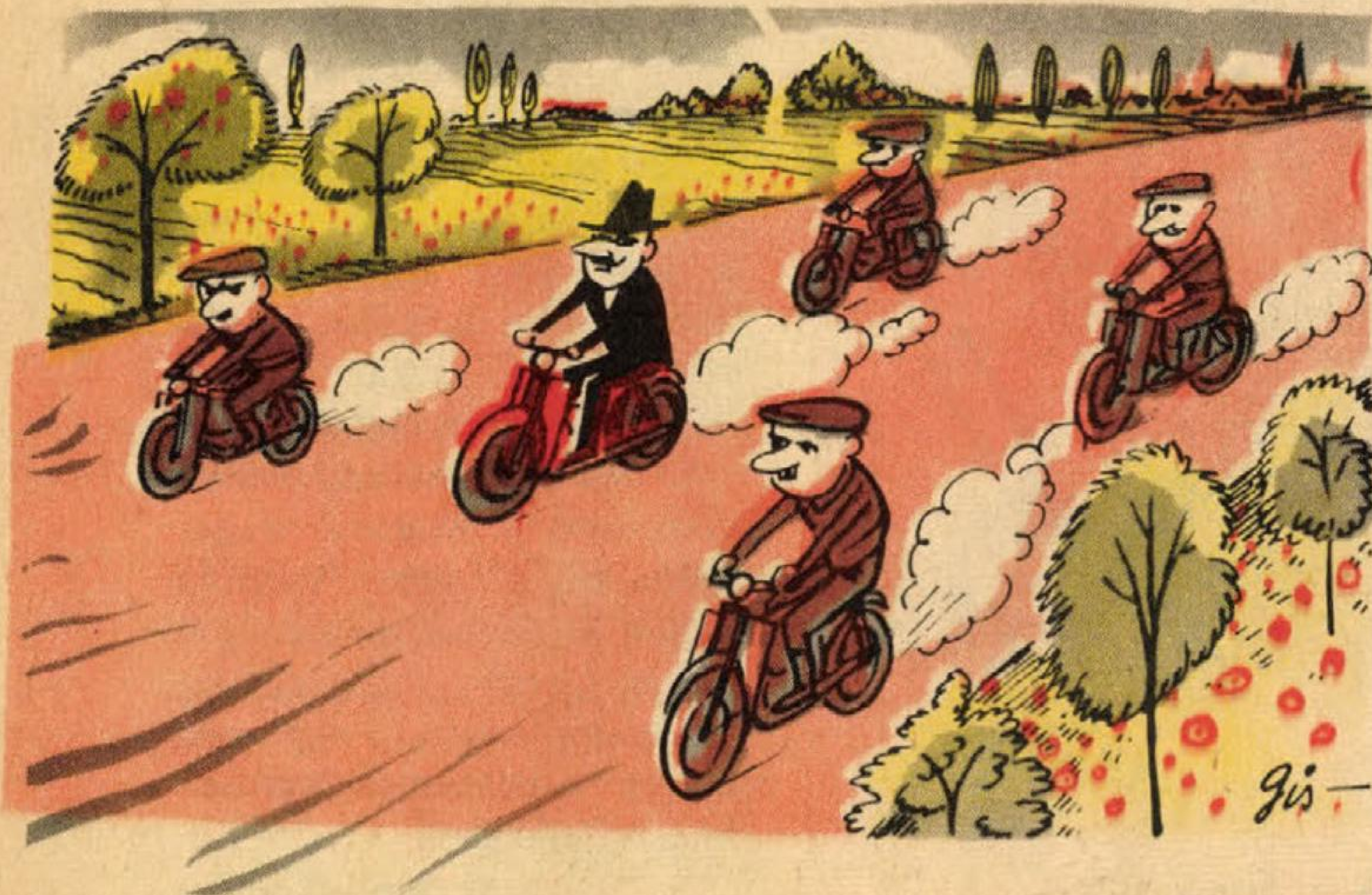
A kényel[illegible]zeretet teteje

Várnai György rajza

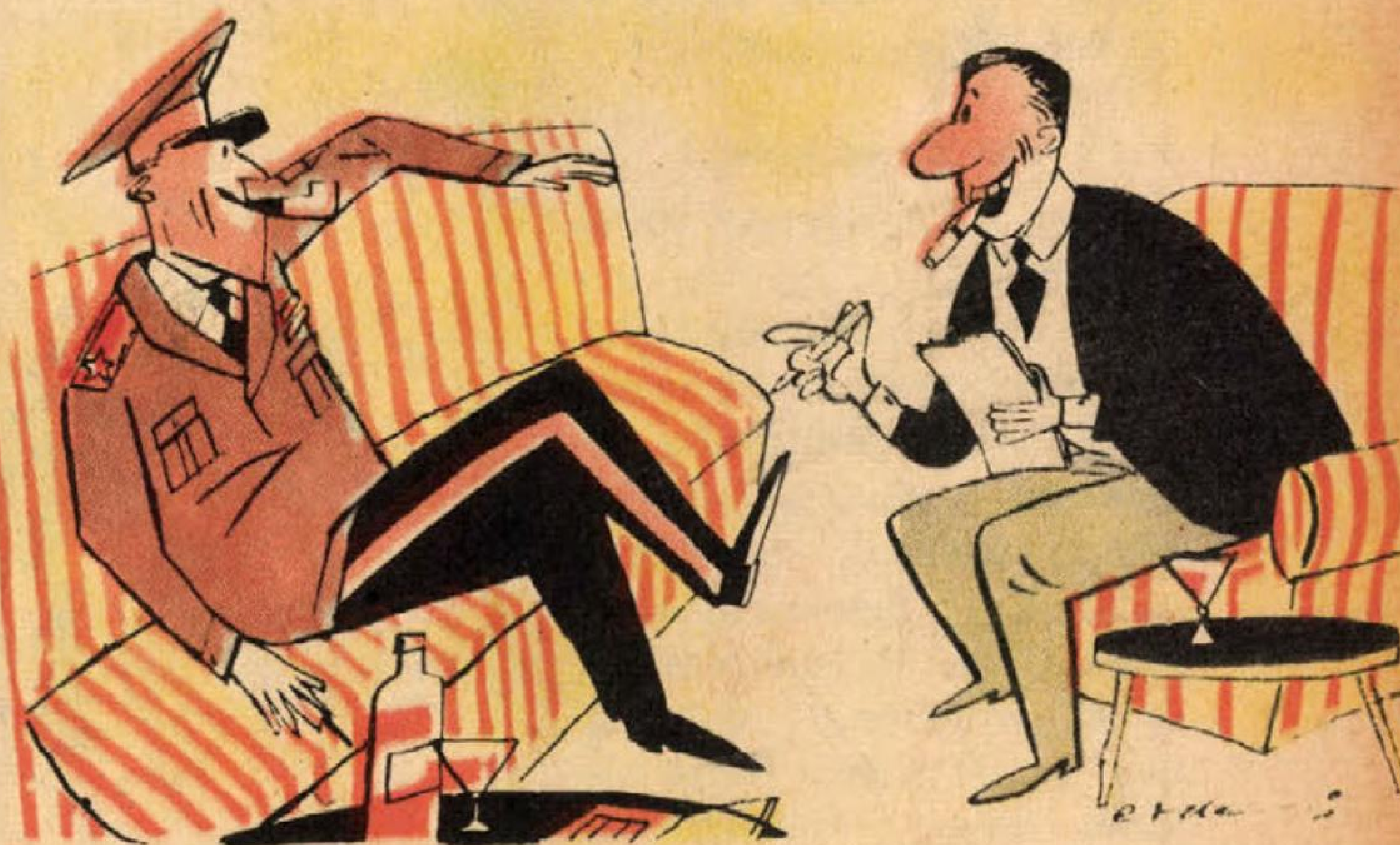
A kiskirály látogatást tesz a határban

Szegő Gizi rajza

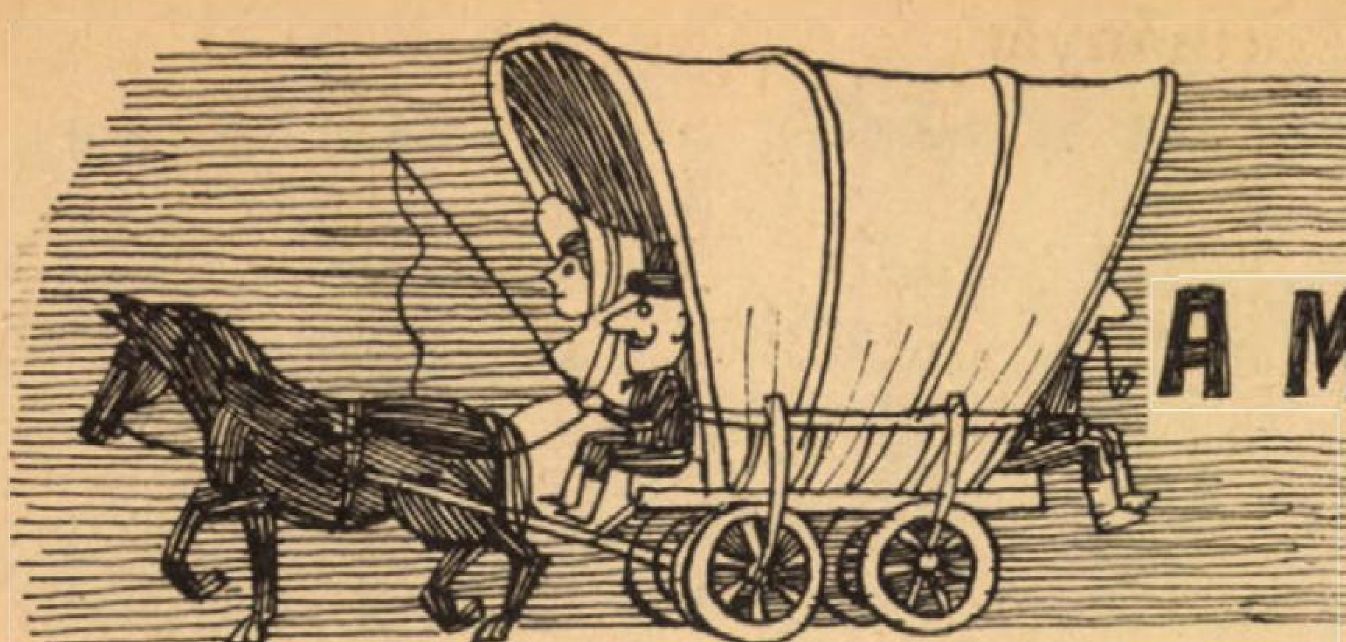

Hírszerkesztő a Pentagonban

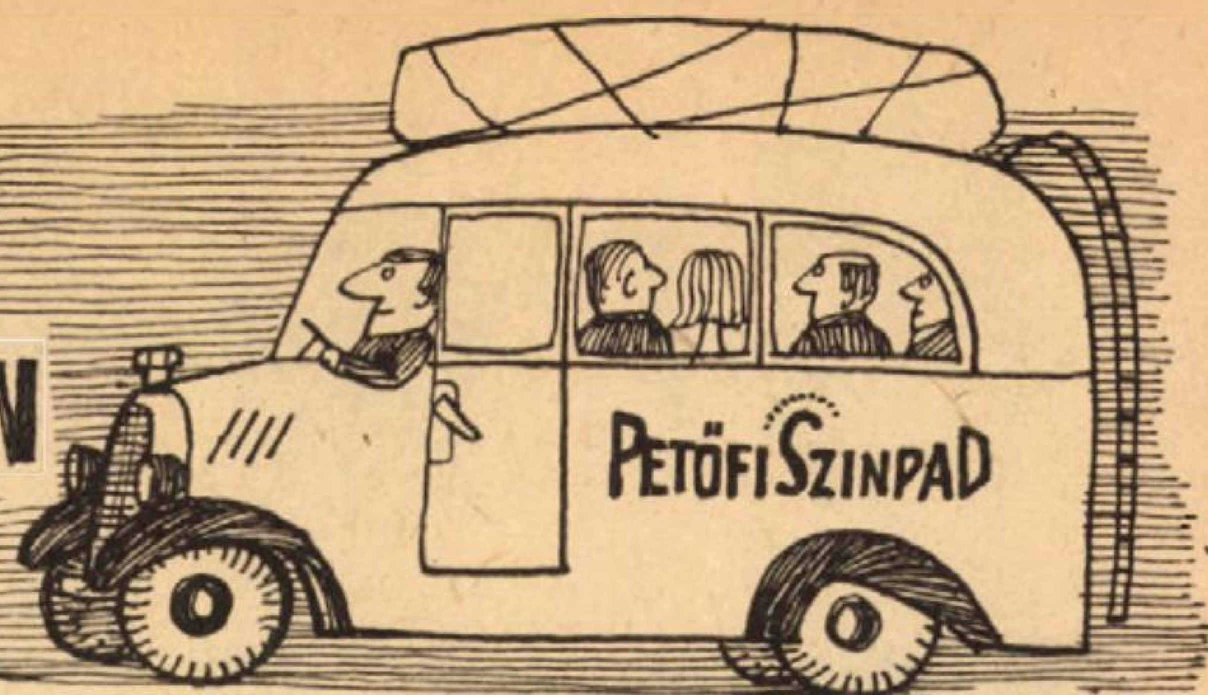
Erdei Sándor rajza

– Tábornok úr, írjuk meg, hogy csapaterősítéseket viszünk Dél-Vietnámba, vagy mindjárt cáfoljuk meg a hírt?

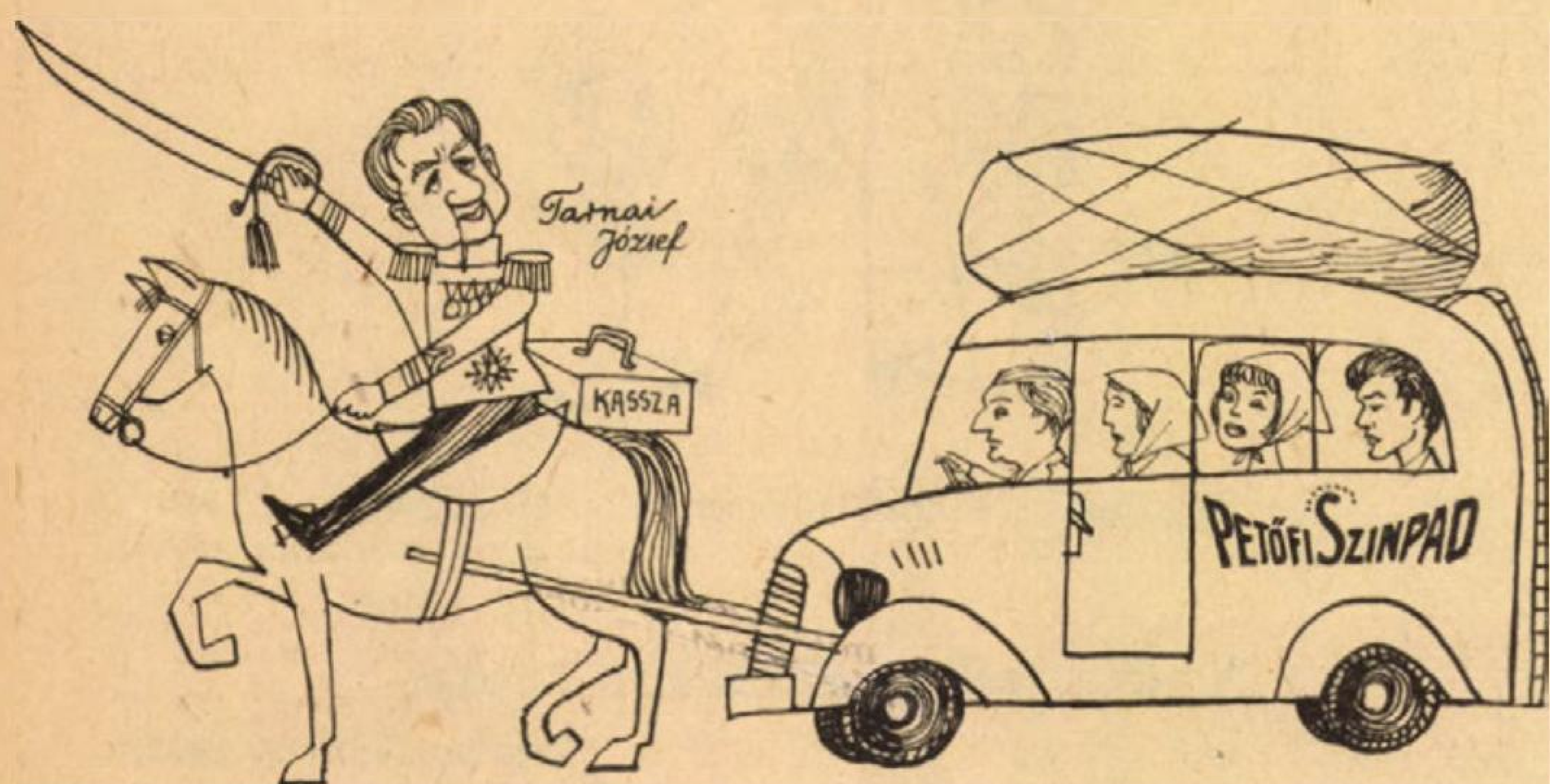

SZINHÁZ A MENTŐAUTÓBAN

Általános tudnivalók

A főváros határán belül, és a megye határán kívül kevesen ismerik az Állami Déryné Színház kisöccsét, a Pestmegyei Petőfi Színpadot. Afféle mostohagyerek ő a színházak népes családjában; működését nem kísérik lármás sikerek, sem fölháborodott bírálatok. A társulat tagjai néha sóhajtozva lapozgatják az újságokat: „hej, milyen jó lehet ennek, vagy annak a színháznak — őket legalább szidják...” — Persze, azért méltósággal viselik Hamupipőke sorsukat, és rendületlenül járják Pest megye közel száz községét, heti hét-nyolc előadást tartva a falvak közönségének.

– Előre! Most következik Nagykáta bevétele!

Thália szekere

Déryné, Széppataki Róza hajdani ekhós kocsija bizony alaposan megváltozott: ma egy kiérdemesült mentőautó viszi a kulturális elsősegélyt a községi művelődési házakba. Mindenki tudja, hogy egy mentőautó nem valami terjedelmes jószág, különösen belülről nem az. Senkisem tudja viszont, hogyan fértünk el benne tizenegyen, s rajtunk kívül egy egész estét betöltő előadás minden jelmeze, bútora, díszlete, kelléke és világítóberendezése. Pedig még azt se lehet mondani, hogy kényelmetlenül utaztunk. Kísérletképpen megpróbáltunk ugyanis néhány gombostűt elejteni a kocsiban, s azok — őszinte meglepetésünkre — némi tétovázás után már az első kanyarnál a padlón kötötték ki.

Régen és ma

Hol vannak már azok az idők, amikor a mámoros rajongók *kifogták* a lovakat az ünnepelt primadonna kocsijából? Manapság inkább megesik, hogy *befogják* a lovakat, vagy traktorokat a társulat kocsija elé, ha valamelyik falusi mellékutcán megfeneklenek a sártengerben.

Hja, változnak az idők, változnak a vontatóeszközök. Csak a színház örök. Meg a rossz utak, úgy látszik.

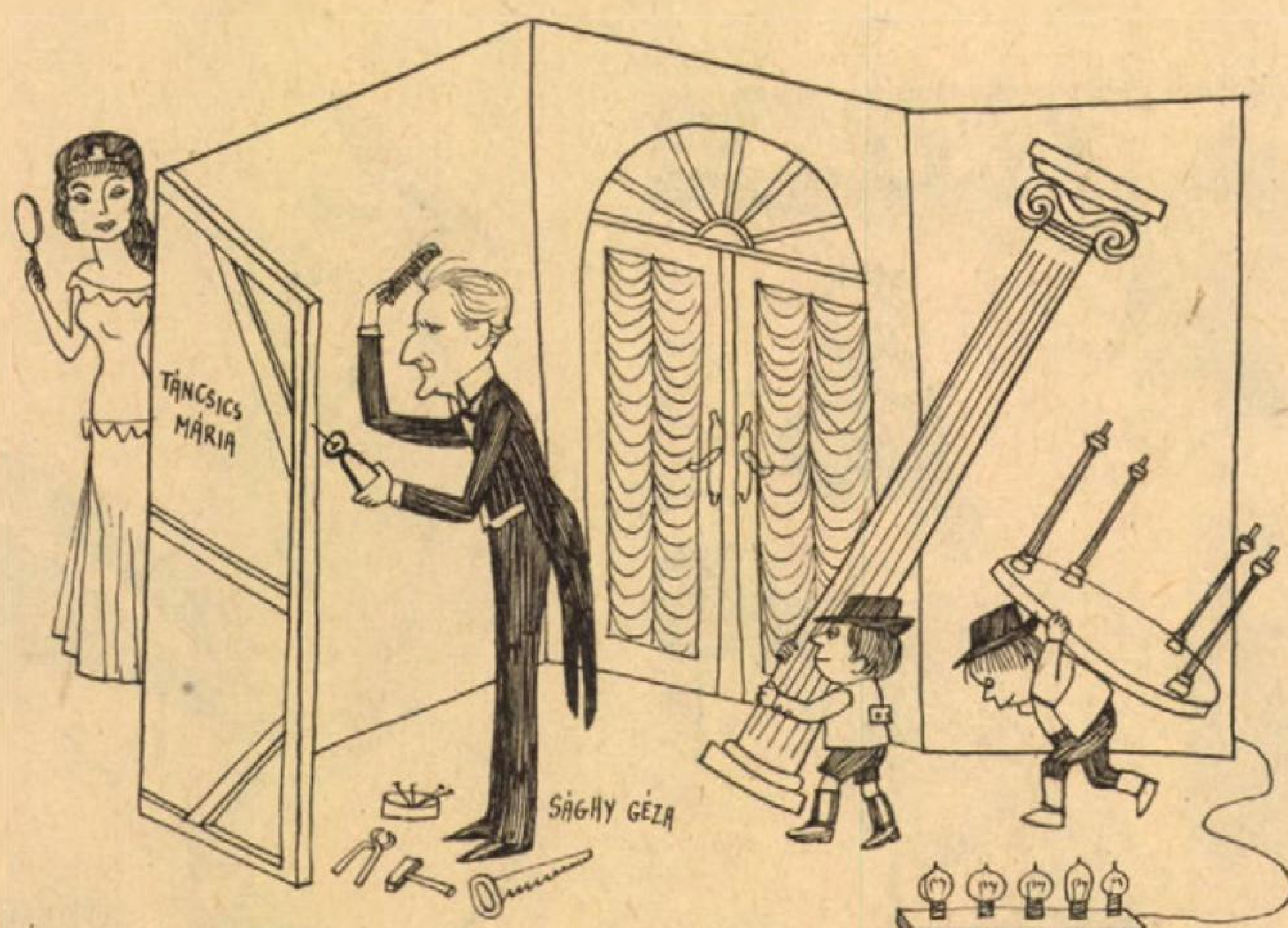
Visszavágó

A társulat ezekben a hetekben Molnár Ferenc: „Olympia” című darabjával „tájol”. Mai előadásuk színhelye Pánd, kisközség a nagykátai járásban. Pánd nevezetessége, hogy ugyanannyi férfilakosa van, mint nő, mindkét nemből egyformán 1052 fő a lélekszám.

Mégis, ezúttal jóval több nő ül a nézőtéren, mint férfi.

— Vajon a pándi férfiak kevésbé szeretik a színházat? — érdeklődünk egy fiatalasszonynál.

— Egyáltalán nem, sőt! hangzik a válasz. — Csakhogy a férfiak mostanában épp eleget hallgatták a futball-világbajnokságot; gondoltuk, most mi nők nézzük meg magunknak az — Olympiát...

Utolsó simítások a jelenés előtt

Színházi polytechnika

A Petőfi Színpadot nyugodtan nevezhetnénk Önkiszolgáló Színháznak is. Mert lássuk csak:

Proscénium páholy

1. A társulatnak nincs szüksége súgóra. Ha kellene, egymást segítenék ki a szövegben — de nem kell.

2. Nincs öltöztetőjük, fodrászuk, kellékesük, színpadmesterük; — a művészek saját maguk végeznek el minden előkészületet. Még a helybeliek segítségét se veszik soha igénybe, a közönségnek igazán nincs egyéb dolga a tapsolásnál.

3. Ügyelő, díszletmunkás, világosító — mind fölösleges volna itt, a tagok fölváltva látják el ezeket a tisztségeket is. Ennyi teendő mellett valóságos csoda, hogy még szerepük eljátszására is futja az idejükből.

Kaján—Kaposy

Macmillan átalakította kormányát

Fülöp György rajza

GÉPESITETT Művészet

Minden irodalombarát rendkívüli figyelemmel kíséri azt a világszerte folyó vitát, amely nem kisebb jelentőségű kérdéssel foglalkozik, mint a kibernetika szerepével az irodalomban. Egyes forrófejűen géptudatos irodalomtudósok szerint nincs már messze az az idő, amikor elektronika nélkül egy lépést sem tehet az író a halhatatlanság felé vezető úton. Mások viszont az irodalmi faekére esküsznek, és abból indulnak ki, hogy ami jó volt Homérosznak, az jó Kabócza Lajosnak, az ismert modern költőnek is.

Az ilyesmit természetesen csak a gyakorlat döntheti el. Végig kell lapozni egy-két kötet újsággyűjteményt a 2000-es évekből, s mindjárt kiderül, hogy mi az igazság.

Ki is derült! Valóban azoknak van igazuk, akik hisznek az ember gépteremtő elméjében, akik tudják, hogy a gépek segítségével nemcsak a világűrt hódítjuk meg, hanem azt az űrt is, amely a kétségtelen eredmények ellenére is ott tátong az irodalomban és művészetben.

Érdemes átlapozni ezeket a majdani sajtótermékeket, mert látható belőlük, hogy gépesítés nélkül az irodalom, a művészet, a zene csak félagyú óriás.

Már a hirdetésekből kiderül, hogy nem is drágák azok az önműködő író-gépek, amelyek minden műfajban tudnak irodalmi műveket alkotni. Bőséges a választék a különféle gépekben, hiszen az irodalomnak sokféle igényt kell kielégítenie, elsősorban természetesen a kibernetikai realizmus terén. A jövő írójának rendelkezésére áll a nagyméretű trilógia-kombinát, a hadianyaggal működő háborús regényíró, a nyolccsatornás családregény-író, a tranzisztoros kisregény-író, a rímes és időmértékes poémázó, a Hold-energiával és tavaszi szellővel működő költő-gép, az atommeghajtású szonett-automata, továbbá az irodalmi termelésnek szerényebb kibernetikai megnyilatkozásai, mint például a pedálos esztrádpad. A kritikai gépsorok önműködően termelik ki a rádióaktív vitriolt, a bunkó-izotóp ütőerejét pedig magasfeszültségű áram biztosítja.

A képzőművészet kibernetizálása valóban minden igényt kielégít a jövőben, és feledteti a festészet és a szobrászat kézműipari korszakát. A realista festő-gépek percek alatt egy egész tárlatra valót festenek. Az sem baj, ha elromlik a gép, akkor absztrakt képeket fest, negyed üzemanyaggal giccset termel. Az elektronikus szobrász-gép minden stílusban formáz, csak el kell látni téma-elemekkel. Egy kis zab hozzáadásával lovasszobrokat alkot, s néhány szem puskapor elég egy hősi emlékműhöz. Néhány bekezdés egy történelemkönyvből, s már kész a történelmi szoborcsoport.

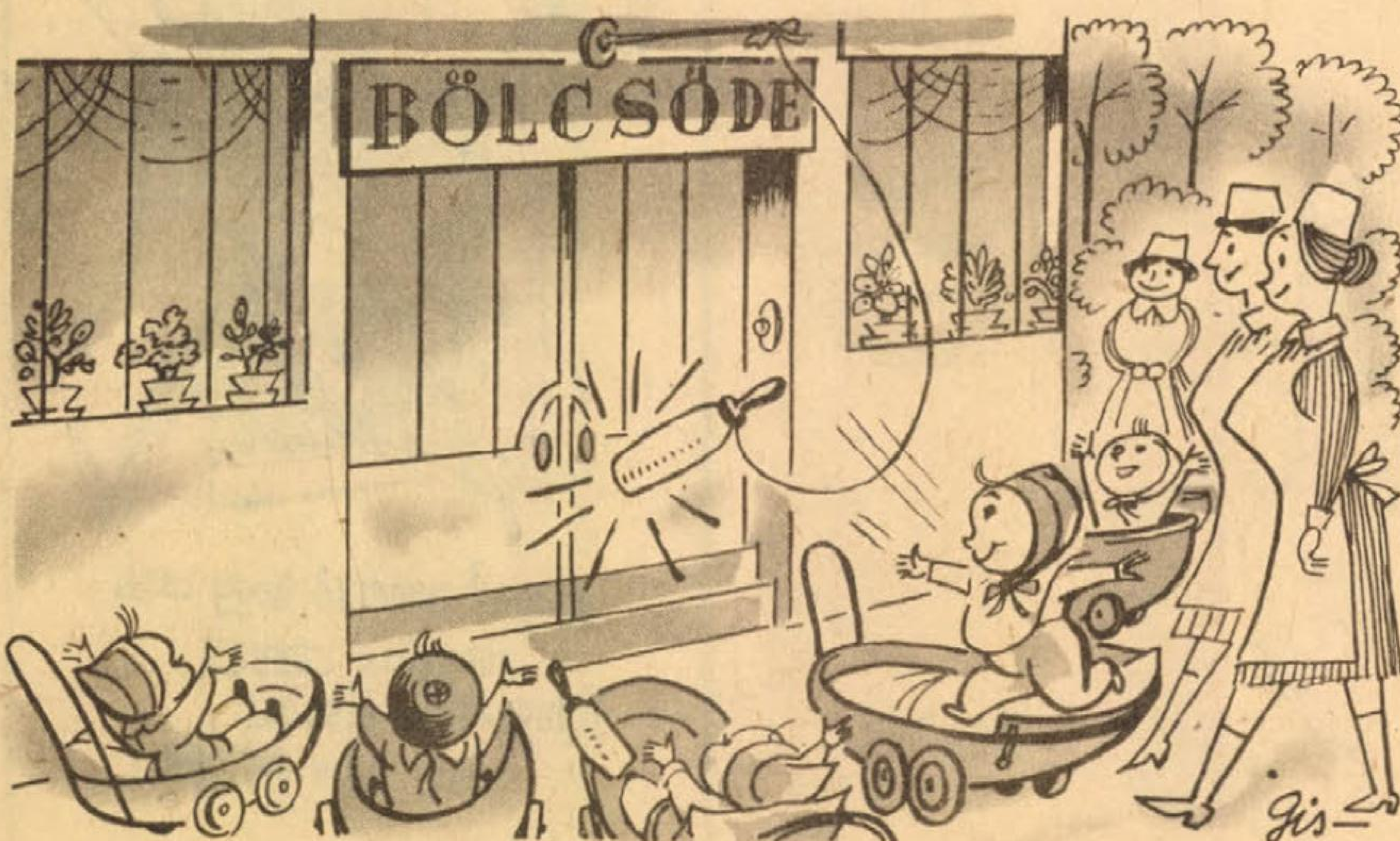
Rendkívül érdekes módon gépesíti az emberi géniusz a művészi hatást, abból az elvből kiindulva, hogy a világot szebbé tevő művészet nem függhet gyarló emberi hangulatoktól. Ezt a feladatot oldja meg a gépi megoldású tárlatnéző, zenehallgató, könyvolvasó, színházi és mozi-közönség. Ezek az ötletes automaták megfelelő beállításra rajonganak, csodálkoznak, elismernek, felindulnak, egyik elragadtatásból a másikba esnek, élveznek, szórakoznak, tapsolnak, megdöbbennek, sírnak, nevetnek, de ha kell nemtetszésüknek is kifejezést tudnak adni, fütyülnek, káromkodnak, szintétikus paradicsomot és műzáptojást tudnak feldobni a színpadra, s ha például egy könyv egy bizonyos színvonal-rezgést nem ér el, az olvasógép katapult-berendezése a sarokba hajítja.

A további gépek feltalálása már nem terheli meg az emberi agyat, mert a feltalálás gépesítése is befejezett tény. Egyszóval, kedves olvasó, ha a jelenben vagy a közeljövőben valamelyik szobor, kép, zenemű, színdarab vagy regény nem tetszik, gondolj arra, hogy ezek még rendkívül kezdetleges termelő eszközökkel készültek.

Feleki László

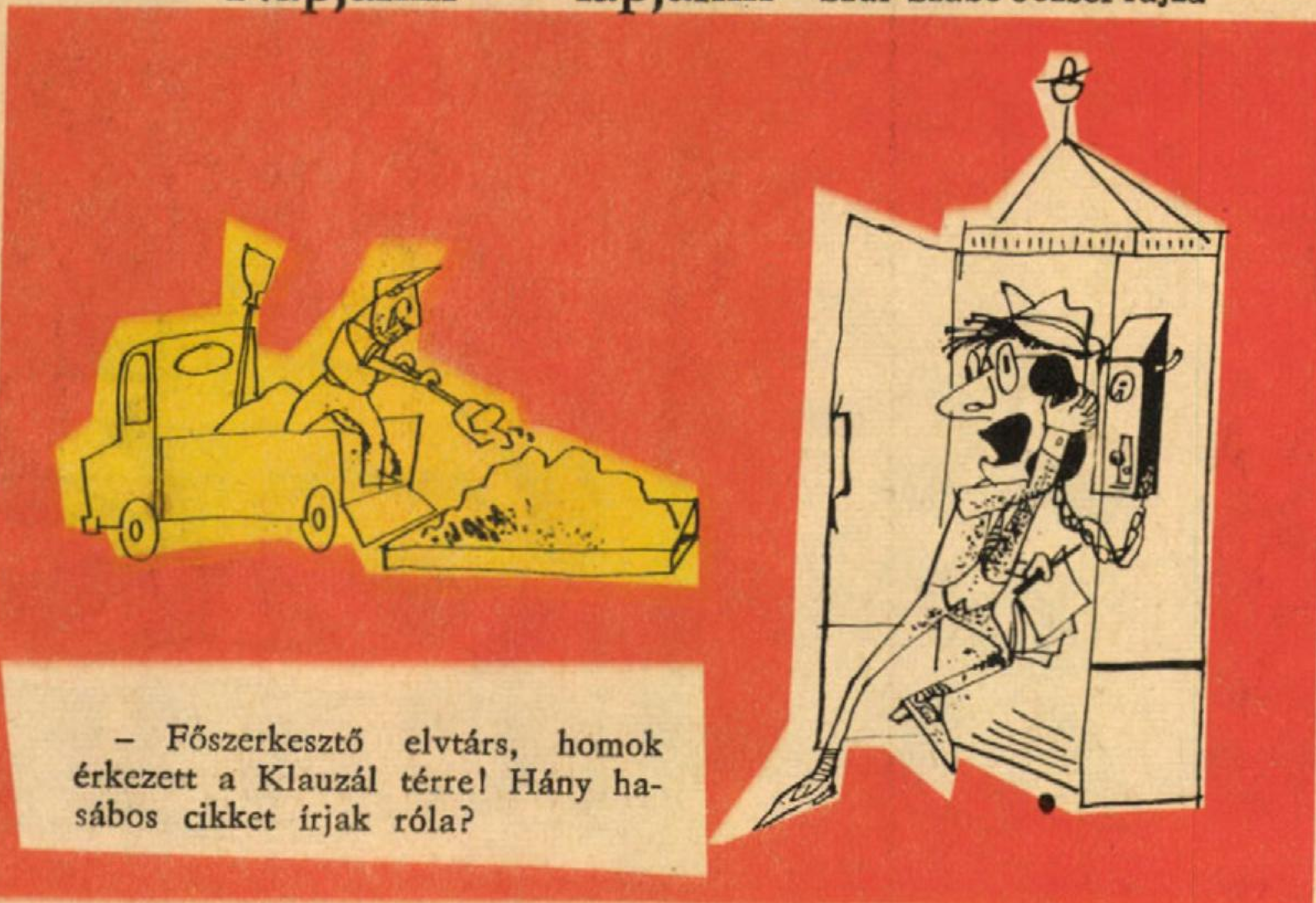
Az új bölcsőde felavatása

Szegő Gizi rajza

Napjaink — lapjaink

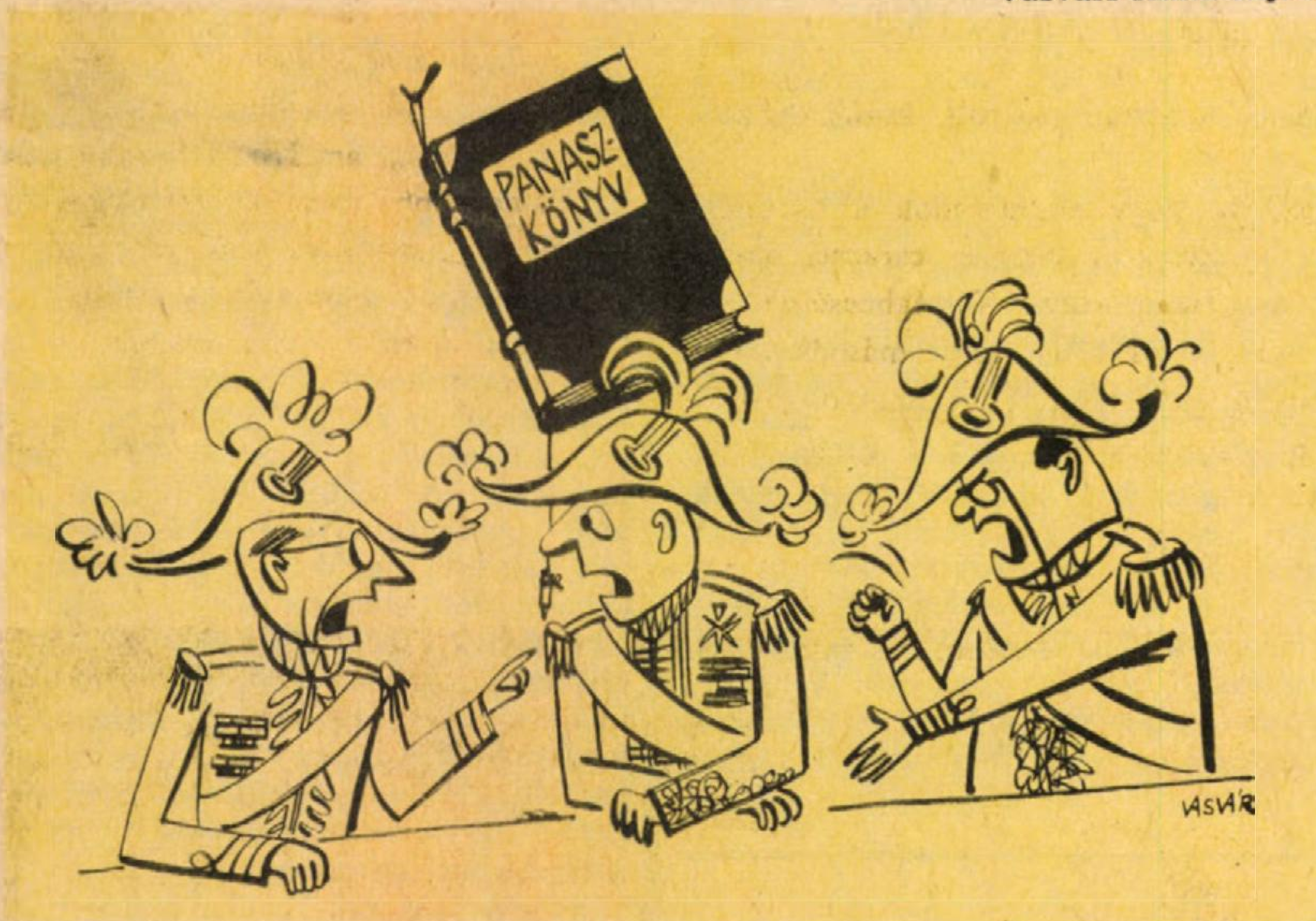
Szűr-Szabó József rajza

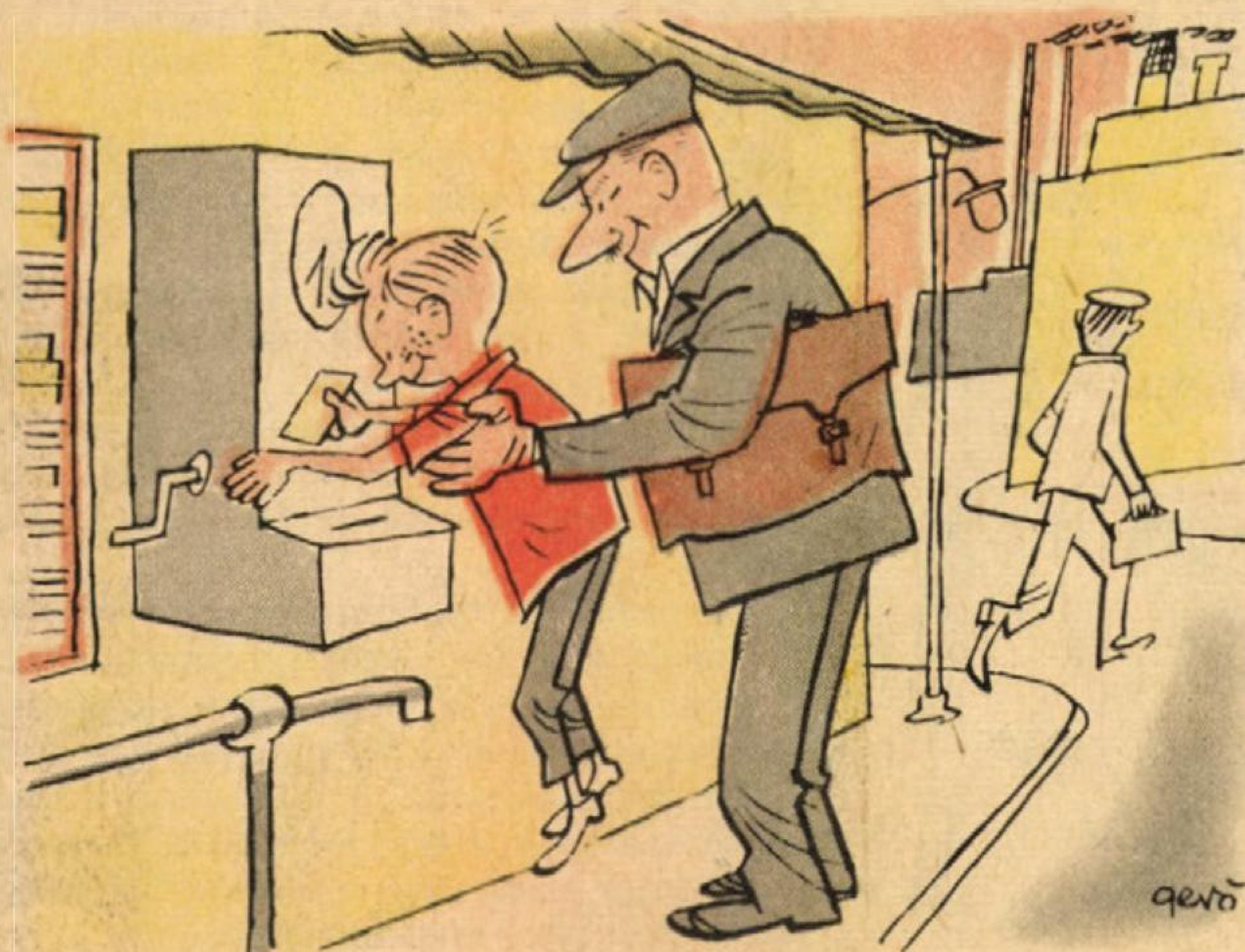

– Főszerkesztő elvtárs, homok érkezett a Klauzál térre! Hány hasábos cikket írjak róla?

Újítás a diplomáciában

Vasvári Anna rajza

Nyári üzemi gyakorlaton

Gerő Sándor rajza

ELVONÓKÚRA

Egy intézetbe, hol csak mesék
Őrzik emlékét alkoholnak,
Hol elbitangolt vándorvesék
Nyelt óboroktól kóborolnak,

Beállított egy látogató
Az arca kemény, hangja zordon,
Kezében csokor tátogató,
S komor volt, mint egy rendőrkordon.

Elmélázott a sok bús ürgén,
Kik kívül normálist mutattak,
De a paplan alatt fürgén
Fehér egér után matattak...

„– Ah" – szólt a férfi – „ti legjobbjaim!
Tegnap még rátok épült a holnap,
S most itt feküsztök megrogyva, ím
Vert hívei az alkoholnak!

Be kell vallanom, szörnyen félek,
Hogy oda a siker, a biztosnak látszó,
Érzem: lőttek a díszoklevélnek,
És elvándorol a vándorzászló.

Hogy teljesítsem így a tervet?
Lelkem remények temetője!"

(s zokogva hagyta el a termet
A talponálló vezetője.)

Fülöp György

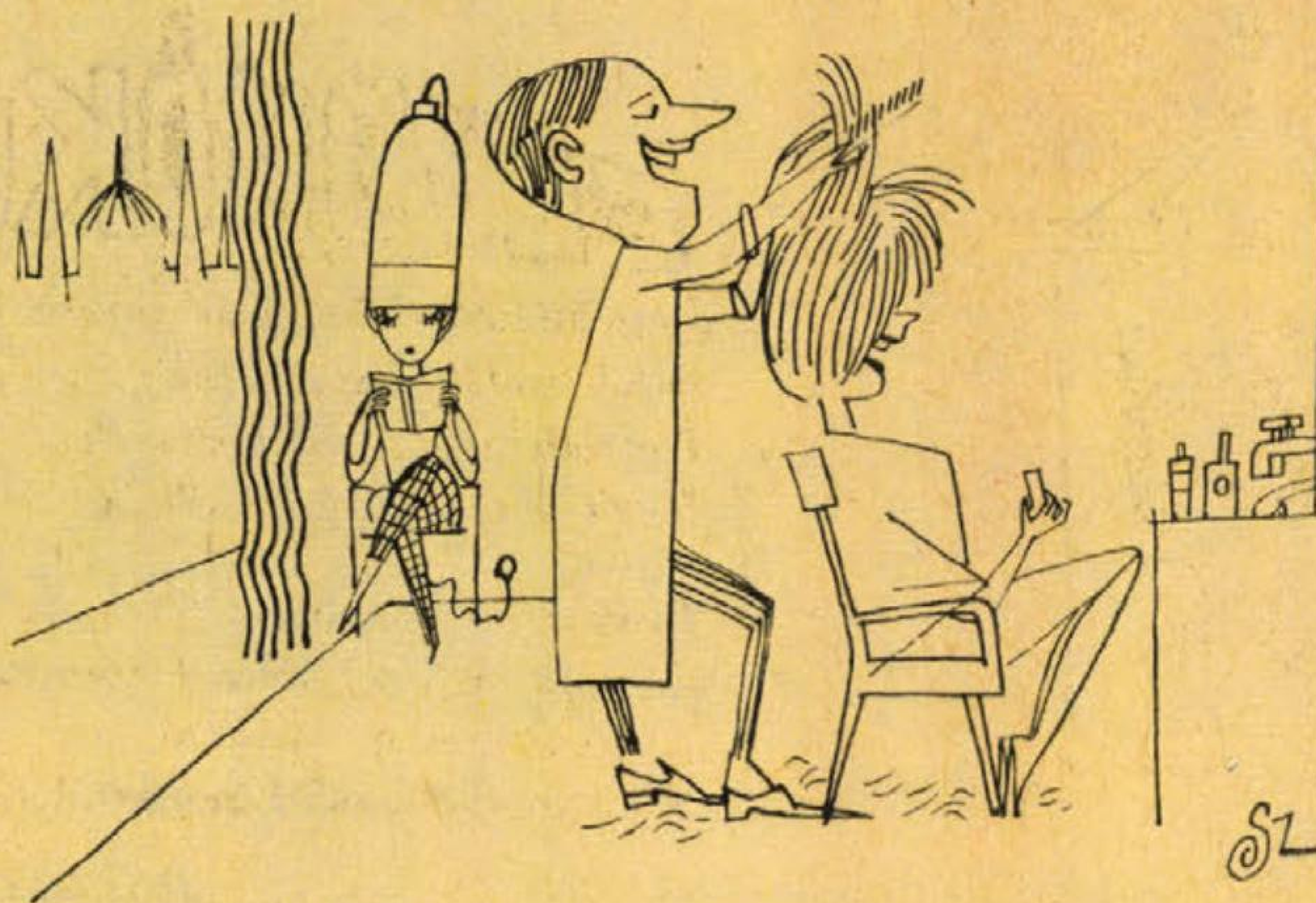
E heti hirdetésünk

– Magad mondtad, hogy csak rongyaid vannak. Rongyokért viszont pénzt ad a MÉH!

Pestre! Pestre!

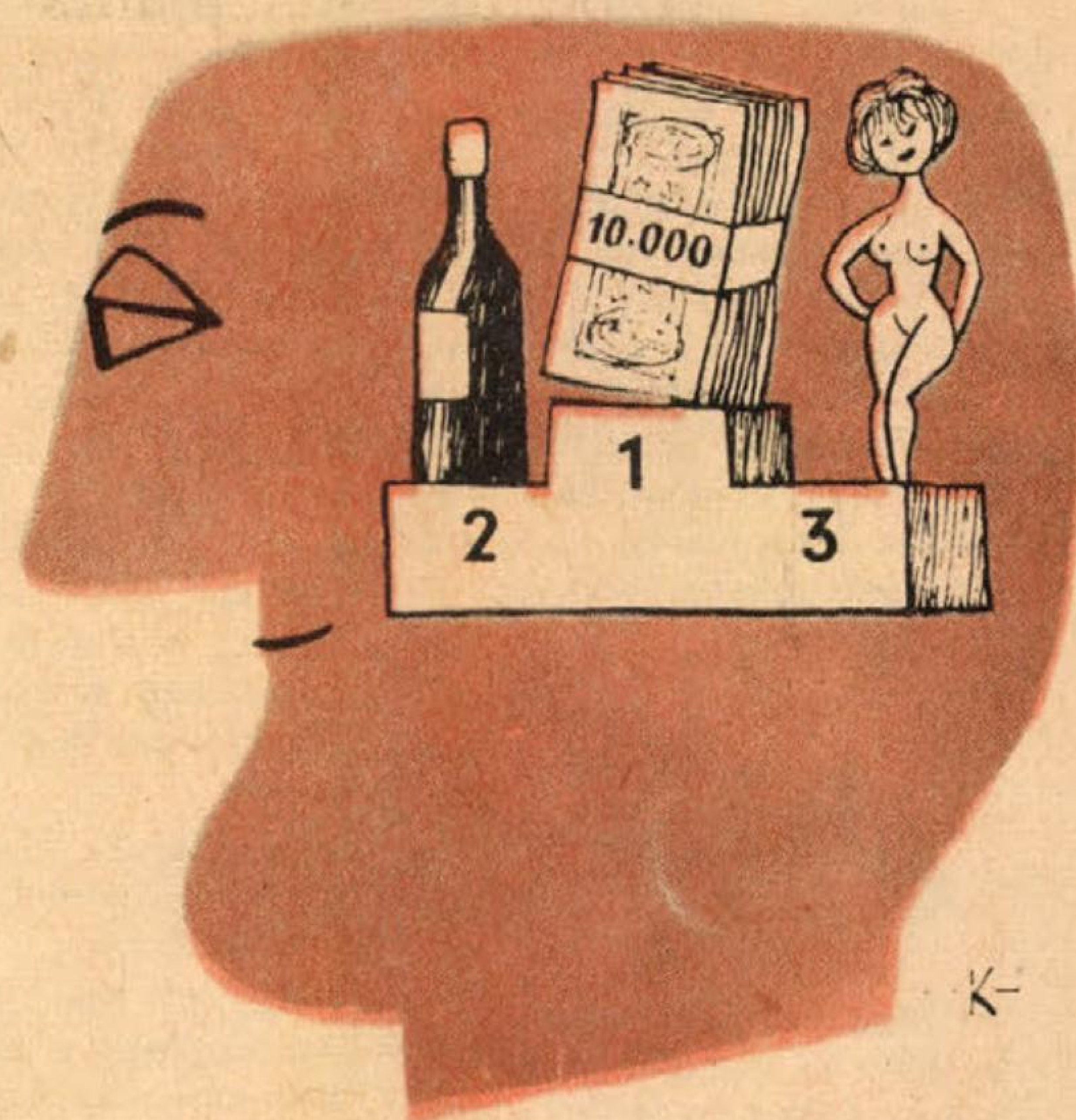
Szűr-Szabó József rajza

– Lajoska, hogy lett maga ceglédi fodrászból pesti fodrász?
– Nagyon egyszerűen. Beiratkoztam Pesten a Mezőgazdasági Technikumba.

Egy a sok közül

Kaján Tibor rajza

BIZSU

Uborkamaggal és lencsével kezdődött, de ez valamikor a bizsu őskorában lehetett. Ma már csak nagyon öreg, konzervatív nénikék hordják, szolídan kétszer-háromszor a nyakuk köré csavarva. A bab, tökmag és lakkozott kukorica csak nagyságrendi változásokat okozott és azt, hogy ezeket a láncokat nyolc-kilencszer csavartuk körbe a pulóver vagy blúz kivágásai körül. Akkoriban volt egy bogyóból készült nyakékem, már egy-két órai viselés után húzta a súly a hátamat, mintha oldaltarisznyát viselnék kiránduláson.

Egy napon azonban megjelent Lola a hivatalban, öklömnyi gubacsokból fűzött láncban, más nem is volt rajta, úgy emlékszem, de ez a hétsoros lánc teljesen beborította, így nem tűnt fel a dolog. Mit tehettem? Titokban leszereltem a pinceajtóról a lakat láncát – jó félkilós szemekből állt –, rákentem egy kis körömlakkot, és Lola megpukkadt. Egy hét múlva prágai ékszereket mutatott be: kisebbfajta üveghamutartók voltak felfűzve egy vaskos, aranyozott láncra. Sürgősen elutaztam az NDK-ba, és hoztam egy új bizsut. Az egész hivatal engem nézett: öklömnyi kerámia-csomók, lila, kék és sárga színben pompáztak egy olyan hosszú láncon, hogy körülérte a nyolcíróasztalos irodát. Lola nem szólt semmit, de másnap két, csomókba kötött gyermek-ugrókötelet viselt, tengerészbogokkal, és később láttam, hogy igazi matróz is volt hozzá. Talán a vasmacskát akarta megszerezni, medálnak. Minden esetre körülnéztem otthon, és találtam is színes, tarka üvegből öntött levélnehezékeket, átfúrattam őket, és a csillár-láncra fűztem. Lola másnap megint nem jutott szóhoz, ehhez az is hozzájárulhatott, hogy aznapi nyaklánca jó tízkilós is lehetett: triplán felfűzött féltégla nagyságú aszimmetrikus kődarabokból állt, ízlésesen vegyítve kisebb koráll-szirtekkel.

Éreztem, hogy alulmaradok a harcban, ha a jószerencse, vagy a caracasi nagynéni meg nem segít. Kétségbeesésemben már arra gondoltam, hogy másodszor is felveszem azt a festett termoszdugókból fűzött láncomat, ami csak négyszer érte át a nyakamat, és elől sem lógott övön alulra, amikor váratlan szerencse ért. Csomagot kaptam, Caracasból. A vámhivatalban építkezési anyagként kezelték a tizenötkilós dobozt, amelyben toronyóraláncon kisebb-nagyobb terméskövek függtek, és medálnak, mondanom sem kell, hogy maga a toronyóra is ott volt.

Amikor Lola meglátta, elájult.

Győztem!

Hary Márta

Szemüveget a búvárnak

Békaember-felszerelés – ma sok gyereknek ez a leghőbb vágya. Gabinak is. Igaz, a lábuszony kicsit drága, de hát az ember fia nagyjából már akkor is békának számít, ha sikerül szert tennie úgynevezett búvárszemüvegre. Ezért aztán szorgalmasan vándorolnak a zsebpénz-forintok a perselybe, míg csak együvé nem gyülik belőlük harminchat darab –, a gyerek-búvárszemüveg ára.

A végtelen vizek leendő ura most dagadó kebellel az üzletbe nyargal. Lelki szemeivel látja, amint egy óra mulva majd a Palatínus medencéjének rejtelmes mélyeiben vív hősi csatákat mindenféle cápákkal, polipokkal, aligátorokkal. S ekkor jön a csalódás.

A Mártírok útján lévő sportboltban őszinte sajnálattal hozzák tudomására, hogy jelenleg nincs búvárszemüveg, jöjjön a következő héten. A megjelölt időpontban Gabi – kis vagyonát izgatottan csörgetve zsebében – újra jelentkezik. Most már valóban van búvárszemüveg, de csak felnőtteknek való: hatvannyolc forintos árban.

A kis kétéltű önjelölt ekkor a Lenin körúti sportáruházat keresi fel. Ott is csak felnőtt békához illő árban és méretben kapható a szemüveg. Hasonló a helyzet a Művész mozi melletti Ezermester boltban, bár az ott látható példány némiképp olcsóbb.

A fentiek alapján Gabi az alábbi ultimátummal fordul az illetékesekhez:

Lassan lejár a SZÜNIDŐ! Amennyiben a jövő héten nem vehetek magamnak gyerek-búvárszemüveget, kijelentem, hogy mind a harminchat forintot együltömben elfagylaltozom. E kényszerű lépésem következményeiért minden felelősséget a békaember-felszerelést gyártó iparra és az ezt forgalomba hozó kereskedelemre hárítok.

(k. a.)

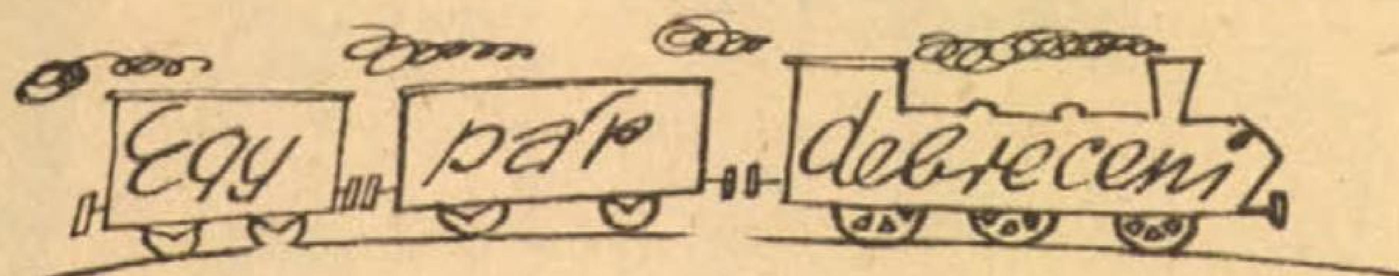
Kétértelmű tájékoztató

A Vas utca 17. szám alatt levő Balassa János Kórház kapuján az alábbi szövegű tábla látható:

LATOGATASI NAPON BETEGEINKHEZ
LEGFELJEBB KÉT LÁTOGATÓ JÖHET BE!

Kérdem, miért oly szigorú a kórház vezetősége, hogy a több mint száz beteghez „legfeljebb" két látogatót enged bemenni, s vajon hogyan jelöli ki a két szerencsés látogatót? Talán sorsolás útján?

Dr. Galambos Mihály
II., Garas u. 4.

1.

A debreceni új pályaudvar kultúr-várótermében a belépéskor a menetjegy felmutatását kérték tőlem. Ez érthető. Az vegye csak igénybe a kultúr-várótermet, aki utazik.

Válogatni kezdtem a pulton levő rojtos szélű folyóiratok között. Erre a személyi igazolványomat kérték, és egyes adatait beírták egy könyvbe. Még ez is érthető, mert hiszen igen könnyen megeshetik, hogy a kiválasztott olvasnivalót, esetleg az utas magával viszi.

A kétszeres igazoltatás után kiválasztottam egy Élet és Tudomány-t és egy Filmvilág-ot, erre zálogul a menetjegyemet kérték...

Nem lenne egyszerűbb, ha pénzben kérnék a zálogot? Abból ugyanis semmi baj nem származhat, ha a letétben hagyott 10–20 forintosokat cserélik össze. Ám, tessék elképzelni, mi lesz akkor, ha a jegyekkel történik ugyanez?

2.

A pályaudvar nagy várócsarnokának „Ajándék" feliratú boltjában egy tábla csokoládét szerettem volna vásárolni. A kiszolgáló, rám sem figyelve, egy csomag kártyát

igyekezett az eredeti tasakjába visszagyömöszölni. Amikor figyelmeztettem, hogy sietek, a csokoládéhoz egy-két, nem éppen illendő választ is mellékelt — díjtalanul.

Szabó Lajos
Budapest, IV., Baross u. 99.

Tapolcai gázfürdő

A híres tapolcai tavasbarlang új előcsarnokot kapott, szellőztetéséről azonban nem gondoskodtak. Az állandóan langyos vízű tó — amint a külső hőmérséklet kissé lehűl — párologni kezd. A pára azonban most már nem tud folyamatosan kitörni a szabadba, ezért a barlang szépségeiből semmit sem lehetne látni, de a szellőztetéséről megfeledkezett illetékesek „zseniálisan" oldották meg a problémát: kokszkályhával felfűtik a levegőt!... Ebből adódik aztán az a kellemetlen meglepetés, hogy a barlanglátogatóknak egy kokszgázzal felhősített területen is át kell küzdeniük magukat.

Az eredménytelenül elfűtött tízezrekhez viszonyítva olcsóbb megoldás lenne — néhány gázálarc beszerzése. A gázálarcokat a barlanglátogatók viselhetnék a biztonságosabb gyönyörködés érdekében.

De volna még egy bizarrabb ötletünk: oldják meg a pára elvezetését ésszerűen!

(d—t)

Miért üres?

A napokban sürgős telefonálnivalóm akadt. Zsebembe nyúltam, de egy fia érmét sem találtam. Benyitottam a közeli 23-as számú postahivatalba, mely a Margithíd budai oldalánál terül el. Az „Értékcikk" feliratú ablak előtt sokan várakoztak, lévén csúcsforgalom ideje. Érthető, ha örömmel fedeztem fel a falra erősített piros dobozkát, az érmeszolgáltató automatát. Örömöm korainak bizonyult, mert a készülék az „Üres" feliratot viselte.

Átvillamosoztam a pesti oldalra, és betértem a Szent István körúti 137-es postahivatalba. A piros dobozka ott függött a falon, de ezen is rajta volt az „Üres" jelzés.

Törhetetlen optimizmusomat bizonyítja, hogy ezek után átgyalogoltam a közeli Nyugati pályaudvarhoz, melynek szomszédságában a 62-es számú főposta található. Úgy gondoltam, ha az alpostán nem is, de a főpostán bizonyára találok majd érmét az automatában. A falon, főpostáról lévén szó, két piros dobozka függött, s mind a kettőn ott virított a már megszokott tábla: „Üres".

Az automaták feltalálója bizonyára pénzt kapott találmányáért, a kis dobozkák előállítása is bizonyára pénzbe került. Ugyan, miért nem töltik tele az automatát csengő-bongó tantuszokkal?!

G. Sz.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Mindentudó tábla" című cikkükre közlöm: A panasz alapján utasítottam az illetékes részleg vezetőjét, hogy a jövőben gondosabban ellenőrizzék a műsorközlő táblák tartalmának helyességét.

Bp. Főv. Tan. Mozgóképüzemi V.
Griesz József főoszt. vez.

*

„Szervezés kérdése az egész" című bírálatukra közöljük: Jövőre a Széchenyi fürdő büféjét a vállalattal közösen úgy alakítjuk át, hogy az a strandoló közönség igényét minden tekintetben zavartalanul kielégítse.

XIV. ker. Tan. VB
Keresk. Oszt.
Nagy Károlyné oszt. vez.

*

„Vevőbosszantó" címmel megjelent közleményükre az alábbiakat közlöm: Intézkedésünkre az Autófém KTSZ meghosszabbította a félfogadási időt a kávéfőzők garanciális javítása érdekében. A jövőben a szövetkezet portáján átvételi elismervény ellenében a felek átadhatják kifogásolt kávéfőzőiket, amelyeket a szövetkezet másnap megjavít és a portán munkaidő után át is vehető.

Bp. Műszer és Gépip. KISZÖV
Szedeli Sándor
müsz. o. vez.

Mit csiripel a kék madár?

Gyanútlanul nézegetem a József körúti kirakatokat, egyszer csak hökkenten megállok. Egy-egy fülesbagoly nagyságú, sárga és piros gyapjúveréb mered rám a József körút 14. alatti Röltex-bolt kirakatából, odakényszerítve figyelmemet a szuggesztív erejű reklámszövegre, hogy aszongya:

„A madár is azt csiripeli,
Lakástextilt Röltexnél
kell venni!"

És ez csak a kezdet. Mert a másik kirakatban egy zöld és drapp, sőt kék óriás-veréb hirdeti az előbbi szöveg zseniális újabb változatát, mely szerint:

„A madár is azt csiripeli,
ágyneműt (illetve rövidárut) is
Röltexnél kell venni!"

Köszönet neked, te nagy névtelen költő! Hódolatom jeléül küldöm én is ezt a kis rímes ékszert:

„Azt dalolja a kis madár
a virágos ágon
Röltex-féle reklámversnél
nincs szebb a világon."

(fű)

ÜZLETI DRÁMA

Az ügyről sikerült megtudnom néhány részletet. Maradjon köztünk, jó?

Mr. John Amadeus Parlezmoi, az Egyesült Patagon Kugliművek RT üzletkötője már kilencszer járt hazánkban, mert nagyon szerette a magyarokat, csak mi nem tudtunk róla. Számára drága volt minden, ami pesti: a Duna, a Lánchíd, a Váci utca és – a kedves ajándék, amellyel a Kuglimpex bizonyította, hogy van még reprezentációs kerete Árpád nemzetének.

Három évvel ezelőtt jött először Budapestre, s akkor még mitsem sejtett. Érdekelte a magyar kugli, minden kivitelben, mert a fatornyos Patagóniában tömegsport a teke, az özvegy királynő is szívesen gurít vasárnaponkint egyet-kettőt, s a kikötőben gyerekek fogadják a külföldieket: „Szép kuglit tessék, a meséjét elmondjam?" Dehát sznobok a patagónok is, nekik mindenáron külföldi kugli kell, mit csináljunk. Az Egyesült Kugliművek rátért a behozatalra, s ezügyben küldte puhatolózó körútra Mr. Parlezmoit.

Mondom, mikor a ferihegyi földre lépett, még nem sejtett semmit. Még akkor is alig, amidőn a Kuglimpex igazgatója háromszor megcsókolta és a vállalati dalárda elénekelte a „Ki tekézik ott a síkon távolban" kezdetű ómagyar Máriasiralmat, kedveskedni akarván a nemes patagon nép távolba szakadt üzletkötőjének. Mr. Parlezmoi szépen megkötötte az üzletet, s mikor utolsó este csomagolni kezdett kisded szállodai lakosztályában, jött egy boy és kis csomagot nyújtott át a nemes patagonnak. Egy szépmívű kugli volt benne, ezüstlemezzel borítva, oldalán a tekézés történetéből vett jelenetek ügyesen domborítva, mint Trajanus emlékoszlopán a dáciai hadjárat. Mr. Parlezmoi akkor kezdte sejteni, hogy mi az az állami vállalat, s kezdte irigyelni a magyarokat.

És elhatározta, hogy összegyűjt egy készletre valót, „ha már kugli, legyen kilenc" jelszóval.

És jött és látott és vitt. Többször előfordult, hogy kuglit is rendelt, nemcsak francia pezsgőt a bárokban. Megállapította, hogy a magyaros vendégszeretet nem ismer határokat. A kilencedik bábut decemberben kapta meg, mikor kilencedszer járt nálunk, s ugyanakkor a golyót is, amely valóságos ötvösremek volt, kicsi ezüst földgömb, az Atlanti Óceánba bevésve a Kuglimpex székháza, alatta pedig, Tristan da Cunha táján egy piros szív, nyillal átlőve, a Csendes Óceánban pedig egy szalag futott ezzel a felirattal: „Boldog újévet és eredményekben gazdag tekézést kíván a Kuglimpex."

Úgy gondolta, hogy ennél többet már nem kívánhat az élettől – megvan az egész készlet, csak a felesége ne morogna folyton, hogy milyen nehéz pucolni az ezüst reliefeket. Június elején valami ismét Pestre húzta, valami titkos vonzalom, maga sem tudta volna kielemezni, hogy micsoda. És miközben a Kuglimpex igazgatói szobája felé lépkedett, törte a fejét, hogy most aztán mit találnak ki a kedves vendéglátók. Az igazgató kutatva nézett az arcába. Hm. Valami baj van? Talán nem tetszenek a magyar kuglik? Pedig Patagóniának külön cédrusfából készülnek, párolva, kétszer avatva és patagon nemzeti színekre festve, s a párás éghajlat miatt polietilén bevonattal. Ráadásul légüres, hűtött ládákban szállítjuk, és mégis? Mégse? Midőn a nemes patagon elvonult ebédelni kíséretével, összehívta a főosztályvezetőket, hogy megbeszéljék, mivel lehetne kisimítani Parlezmoi orcájának ráncait.

És mikor a negyedik napon befejeződtek a tárgyalások, amelyek eredményeként tizládás megrendelést kapott a vállalat, váratlanul kinyílt a tanácsterem ajtaja. Valami magas dolog állt a másik teremben, letakarva. Az igazgató odalépett, lerántotta a leplet és előtűnt Mr. Parlezmoi életnagyságú szobra, miközben a talapzatba épített elmés kis szerkezet a Te drága Patagónia . . . kezdetű honfidalt muzsikálta.

Mr. Parlezmoi könnyezni kezdett a meghatottságtól és zokogva borult egy kugliládára.

Ennyit hallottam hiteles szemtanúk hiteles szájának hiteles fültanúitól.

Tegnapelőtt egyik orvos-ismerősömet kerestem az ideggyógyászati klinikán. Kár találgatni – csak baráti ügyben. Lépteim nagyokat koppantak a folyosó kövén. A fordulónál éppen belébotlottam, s már üdvözölni akartam, amikor ő ujját a szájára téve, pisszegni kezdett és egy ajtóra mutogatott. Nem értettem, mi lelte, dehát, ugye, a környezet . . . mit lehet tudni. Az orvos intett, hogy menjek vele, odakint mindent megmagyaráz.

– Súlyos idegösszeroppanással fekszik odabent egy betegünk – mondta az utcán. – A Kuglimpex igazgatója. Most jött haza Patagóniából, valami üzleti ügyben járt kint, de a repülőtérről egyenesen ide kellett szállítanunk. Dühöng, rázza az ágyat, aztán leül a földre és szomorúan mondogatja a lábujjainak: Volt pofája . . . golyóstollat adott. Volt pofája . . . golyóstollat adott. Aztán megint felugrik az ágyra, megrázza, majdmeg énekelni kezd: Kilenc kugli ezüstből, kisangyalom . . . És ez így megy, sokszor még éjszaka is. Ilyen esetünk még nem volt, öregem. Csak legalább tudnánk, hogy miről beszél . . .

Marthy Barna

Beküldött rajzok

Új albérlő
Zsoldos Sándor rajza

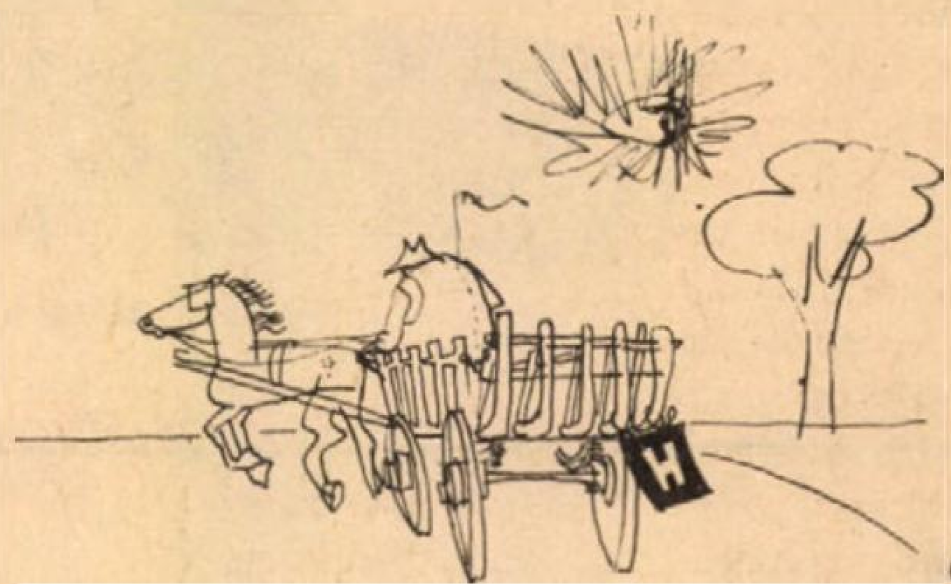
– De nőket nem hozhat fel! . . .

Sportorvos
Kálmánchey Z. rajza

Meglepetés a Holdon
Papp Imre rajza

Nagyképűség
Majer Gyula rajza

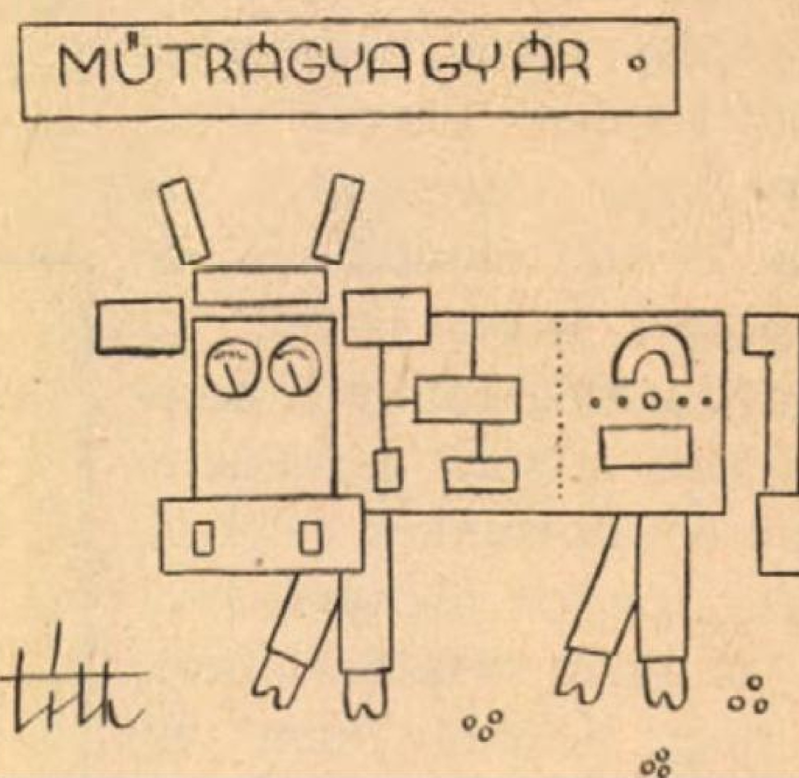

Igazságos főnök
Vértes rajza

– A kartársak közül ki nem volt még vidéki kiszálláson?

A gépesítés jövője
Tóth rajza

Így mulat egy amerikai úr!

Szegő Gizi rajza

– Hej, tábornok! Még tizenkét nukleáris rakétát, ide a magasba!...

CSEPREGI, A PURITÁN

Nemrégiben kétnapos vidéki ankétra voltam hivatalos. A hivatal Csepregi szaktárs kocsijában jelölte ki helyemet. Hajnali félhatkor a kocsi elő is siklott, meglepetésemre azonban nem Csepregivel, hanem két beosztottjával. Vérzett a szívem, hogy Csepregiről ezúttal le kell mondanom, de rugalmas lélek lévén, viszonylag elég könnyen beletörődtem a sors e rendelésébe; elindultunk a cél felé. Éppen félúton jártunk, amikor az egyik szaktárs közölte, hogy a batár nem vár meg bennünket, még aznap visszatér Pestre, mert Csepregi másnap külföldre utazik, és nincs más jármű, amely őt az állomásra vihetné. Csepregi pedig kemény, puritán jellem, aki sem a népgazdaság, sem a saját kontójára nem vesz igénybe taxit. Meghatódva cöcögtem e rövid jellemzés hallatán, hogy íme, mégiscsak vannak férfiak, akiknek nem hekuba a népvagyon. Lelkemben szinte mennyei béke honolt, Csepregi profilját pedig aranyszálakból szőtt glóriával vontam körül.

Sajnos, lelki békém nem volt tartós. Kisvártatva Lucifer hangjára neszeltem, aki imigyen szólott: „Hallga, hallga, balga földiek! Nem látjátok, hogy ez a Csepregi — a ti nyájas pesti tekintélytisztelő nyelveteken szólva — egy ronda, farizeus pacák, nem puritán ember, hanem pénzsóvár puhány? Talán belehalt volna, ha egyszer villamoson vagy buszon viteti magát az állomásra? A ti vonatjegyetek 120 forintba kerül, a villamos pedig 70 fillérbe. Ilyen honfi tehát a ti Csepregitek!”

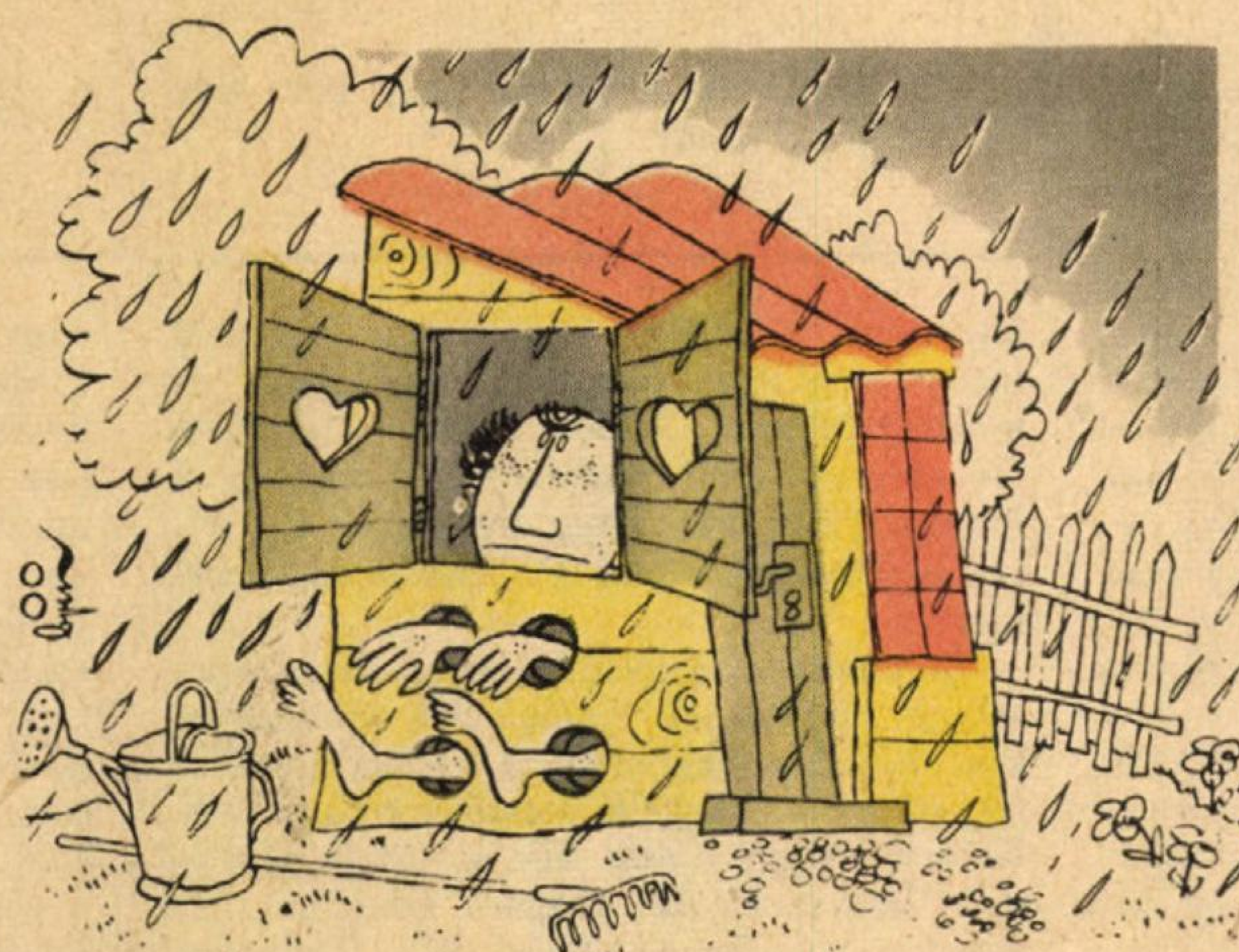
— Ejnye, Lucifer kartárs — mondottam a mély belső felháborodás hangján —, mit ért maga a mi dolgainkhoz! Maguknál a pokolban kapitalizmus van, és mindent a garasos nyerészkedés béketávlatából ítélnek meg. Csepregi szaktársunknak jár az autóhasználat, amelynek költsége benne van a népgazdasági tervben. A tervet pedig teljesíteni kell, punktum, végeztem, Lucifer kartárs.

Erélyes fellépésemmel ezúttal sikerült elejét vennem Lucifer további destruktív kötözködésének, és az első légitaxin visszaiszkolt a pokolba.

Vincze Oszkár

Weekend-ház...

Balázs-Piri Balázs rajza

...ha rossz az idő

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100; 142—220. — 62.3783 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.